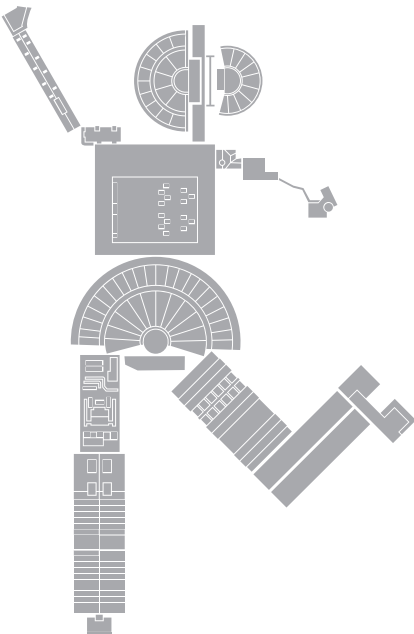
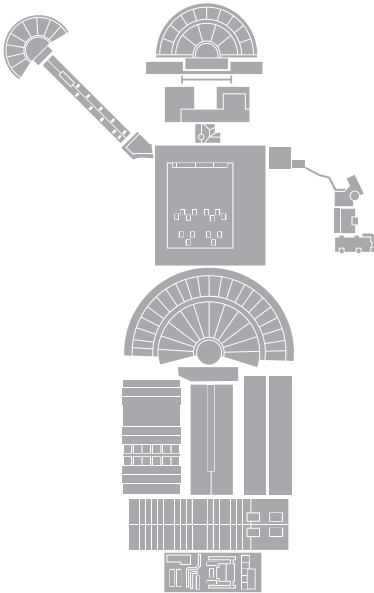

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΑΘΗΝΩΝ & ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ 1.06-31.08 2015

Το θέατρο στο Φεστιβάλ Αθηνών και Επιδαύρου 2015

1955-2015: Το Φεστιβάλ Αθηνών και Επιδαύρου γιορτάζει την επέτειο εξήντα δημιουργικών χρόνων και, ως ζωντανός οργανισμός που συνδιαλέγεται με την κοινωνία, συνεχίζει τη δράση του, ενώ ταυτόχρονα αλλάζει.

Για τέσσερις δεκαετίες το **Φεστιβάλ Αθηνών** είχε ταυτιστεί με το Ωδείο Ηρώδου του Αττικού. Ένα νέο κεφάλαιο για τη θεατρική τέχνη αποτέλεσε, πριν από εννέα χρόνια, το άνοιγμα του Φεστιβάλ και σε άλλους χώρους, καθώς το υπέροχο ρωμαϊκό οικοδόμημα κάτω από την Ακρόπολη έθετε εκ των πραγμάτων δεσμευτικούς όρους στα σύγχρονα εγχειρήματα. Η καρδιά των θεατρικών παραστάσεων χτυπά και φέτος στην Πειραιώς 260, ενώ παράλληλα τα θεάματα απλώνονται στο Ηρώδειο, στο Λύκειο του Αριστοτέλη και σε άλλα σημεία μέσα στην πόλη.

Το θέατρο σημειώνει δυναμική παρουσία με σημαντικές ξένες μετακλήσεις, αλλά και ελληνικές παραγωγές καταξιωμένων και νεότερων καλλιτεχνών. Σκηνοθέτες και σχήματα διεθνούς εμβέλειας, όπως ο Ρομέο Καστελλούτσι με τη Societas Raffaello Sanzio και ο Τόμας Όστερμαγερ με τη Shaubüchne, που πρωτογνωρίσαμε στο πλαίσιο του Φεστιβάλ, επανέρχονται με νέες δημιουργίες. Θίασοι όπως οι She She Pop από το Βερολίνο, το Young Jean Lee's Theater από τη Νέα Υόρκη, το Baxter Theatre από τη Νότιο Αφρική, οι Γάλλοι Φρανσουά Τανγκύ και Νταβίντ Μαμπούς εμφανίζονται για πρώτη φορά, ενώ το New Riga Theatre από τη Λετονία παρουσιάζει σε πανελλήνια πρώτη ένα ρωσικό έργο. Παράλληλα, το Φεστιβάλ παραμένει ένας τόπος ανοιχτός στο απρόβλεπτο, ρίχνοντας βάρος στην πρωτότυπη δημιουργία, με αναθέσεις σε ελληνικά σχήματα, με Έλληνες και ξένους σκηνοθέτες.

Παρά τις αντίξοες οικονομικές συνθήκες γίνεται προσπάθεια να εκπροσωπηθούν όσο το δυνατόν περισσότερες τάσεις. Προσεγγίσεις της αρχαιοελληνικής τραγωδίας - που λαμβάνουν χώρα όχι μόνο στην Επίδαυρο, αλλά και σε κλειστές αθηναϊκές αίθουσες -, νέες αναγνώσεις ευρωπαϊών κλασικών, νέα ελληνικά έργα, μεταδραματικές παραστάσεις «επινοημένου» θεάτρου, θέατρο του δρόμου.

Το βήμα σε νέους καλλιτέχνες αποτελεί βασική προϋπόθεση: πέντε σκηνοθέτες συμμετέχουν για πρώτη φορά, ενώ άλλοι ξαναδοκιμάζουν τις δυνάμεις τους στην Αθήνα, στο Φεστιβάλ Επιδαύρου και στη μικρή Επίδαυρο. Ιδιαίτερη θέση στη φετινή διοργάνωση έχουν οι γυναικείες παρουσίες: σκηνοθέτριες, συγγραφείς, ηθοποιοί. Παράλληλα, η σύνδεση του Φεστιβάλ με τα μεγάλα ζητήματα της κοινωνίας υπαγόρευσε την ένταξη παραστάσεων που πραγματεύονται θέματα όπως οι άστεγοι, οι πρόσφυγες και οι μετανάστες, ενώ το Τροχόσπιτο θα συναντήσει τους θεατές μέσα στην πόλη.

Ποικίλες θεματικές, διαφορετικές σκηνικές εκδοχές, προτείνουν ένα καλειδοσκόπιο από αντιλήψεις, συγκινήσεις και όψεις του κόσμου.

Στο **Φεστιβάλ Επιδαύρου** σημαντικοί καλλιτέχνες θα αναμετρηθούν με το αρχαίο δράμα, ενώ η ελληνο-ιαπωνική συμπαραγωγή της ομηρικής Νέκυιας από το θέατρο Νο θα αποτελέσει μια γέφυρα ανάμεσα στους δύο πολιτισμούς.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ

Πάπισσα Ιωάννα

Σκηνοθέτης που δεν χρειάζεται συστάσεις, ο Δημήτρης Μαυρίκιος ανοίγει φέτος το Φεστιβάλ Αθηνών ολοκληρώνοντας την περσινή παράσταση εν εξελίξει του θεατρικού έργου του που βασίζεται στην *Πάπισσα Ιωάννα* (1866) του Εμμανουήλ Ροΐδη, καθώς και στη σχέση του συγγραφέα με τη μητέρα του. Η συγκλονιστική βιογραφία της Χιώτισσας αρχοντοπούλας Κορνηλίας Ροδοκανάκη μοιάζει να προσφέρει υλικό στις περιπέτειες της θρυλικής πάπισσας του Μεσαίωνα.

Η μητέρα του Εμμανουήλ Ροΐδη - η μοναδική γυναίκα με την οποία ο δημιουργός της *Πάπισσας* μοιράστηκε στενά τη ζωή του, μένοντας άγαμος πλάι της μέχρι τον θάνατό του - αρραβωνιάστηκε δυο φορές μέχρι τα οχτώ της χρόνια, έζησε την καταστροφή της Χίου, φυλακίστηκε, είδε τον πατέρα της κρεμασμένο, πουλήθηκε σκλάβο, έγινε η βοσκοπούλα Αϊσέ στα βάρη της Τουρκίας... Πριν κλειστεί, έφηβη, σε χαρέμι, κάποιος την αναγνώρισε και συγγενείς την αγόρασαν πανάκριβα. Στα παλάτια τους στην Ιταλία μορφώθηκε, έπαιξε στο θέατρο, χόρεψε στην αγκαλιά του βασιλιά.

Η Ιωάννα, πάλι, η μοναδική μυθιστορηματική ηρωίδα του Ροΐδη, είναι ένα κορίτσι με εξίσου σκληρά παιδικά χρόνια, που κατορθώνει να αναρριχηθεί μέχρι το ύψιστο εκκλησιαστικό αξίωμα.

Ζωή και έργο του Ροΐδη καθορίζονται δυναμικά από τις δυο αυτές μορφές, που σχεδόν μονοπωλούν το γυναικείο σύμπαν του, αλλά και καθρεφτίζονται η μια μέσα στην άλλη, σε περιοχές της *διανοίας* που του είναι ιδιαίτερα προσφιλείς: εκεί όπου πραγματικότητα και μυθοπλασία ενώνονται αρμονικά, χωρίς σύνορα διακριτά μεταξύ τους.

[31 ΜΑΪΟΥ, 1 & 2 ΙΟΥΝΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΧΑΡΗΣ ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

Ο Άρντεν από το Φέβερσαμ

Ανωνύμου

Με φόντο την ελισαβετιανή εποχή, το κείμενο αυτό θα μπορούσε να θυμίζει σενάριο του Χίτσκοκ ή του Ταραντίνο. Έργο αγνώστου συγγραφέα (1592), που κατά καιρούς αποδόθηκε στον Σαίξπηρ, στον Μάρλοου ή στον Τόμας Κυντ, μνημονεύεται από τον Αρτώ στο *Θέατρο της σκληρότητας*. Βίαιο, μυστηριώδες και άκρως αποκαλυπτικό των ανθρωπίνων παθών, μεταφέρει στο θεατρικό σανίδι το πραγματικό γεγονός της συγερής δολοφονίας του Τόμας Άρντεν, πρώην δημάρχου του Φέβερσαμ, από την άπιστη σύζυγό του Άλις. Πρόκληση για τους ηθοποιούς οι ανατροπές της δράσης και οι συναισθηματικές μεταπτώσεις των ηρώων, εμπνέουν έναν ξεχωριστό νεανικό θίασο να ζωντανέψει αυτή την ιστορία έρωτα και πλεκτάνης στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Αθηνών 2015. Τη σκηνοθεσία υπογράφει ο ηθοποιός Χάρης Φραγκούλης που, παράλληλα με τις ερμηνευτικές επιδόσεις του, ανοίγεται με επιτυχία στον χώρο της σκηνοθεσίας.

Συμπαγωγή με το Θέατρο Οδού Κυκλάδων.

[2 - 11 ΙΟΥΝΙΟΥ / ΘΕΑΤΡΟ ΟΔΟΥ ΚΥΚΛΑΔΩΝ]

ΟΜΑΔΑ STATION ATHENS

Είμαστε οι Πέρσες!

της **Γιολάντας Μαρκοπούλου**

Ο Χασάν, ο Τζαβάντ, ο Ρεζά, ο Χαλίλ, ο Αϊντίμ και ο Λευτέρη είναι οι Πέρσες!

Οι Πέρσες του Αισχύλου δίνουν την αφορμή σε μια ομάδα προσφύγων από το Αφγανιστάν, το Πακιστάν και το Μπαγκλαντές να μπουν σε ένα χορικό πολεμιστών και να μοιραστούν προσωπικές τους μάχες, από τη σύγχρονη ιστορία. Μια παράσταση ντοκουμέντο.

Με τους Chalji Ali Zada, Ramzan Mohammad, Javad Rezai, Hossain Amiri, Aidim Joyimal, Reza Mohammadi.

Το Station Athens είναι ένα καλλιτεχνικό εργαστήρι θεάτρου, βίντεο, φωτογραφίας και εικαστικών για νέους μετανάστες και πρόσφυγες, με βάση τις μεθόδους art therapy, που δημιουργήθηκε και λειτουργεί τα τελευταία 5 χρόνια από την ΜΚΟ ΑΜΑΚΑ και το ΣΥΝΕΡΓΕΙΟ, με εμπυκώτρια τη Γιολάντα Μαρκοπούλου.

[3 & 4 ΙΟΥΝΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΒΙΚΤΩΡ ΑΡΔΙΤΤΗΣ

TEXTILEN

της **Μαρίας Ευσταθιάδη**

«Το *TEXTILEN* είναι ένα έργο πάνω στην αποσύνθεση μιας πλούσιας αστικής οικογένειας στη σημερινή Ελλάδα», σύμφωνα με την ίδια τη συγγραφέα. «Η Μαρία Ευσταθιάδη αφουγκράζεται τις σύγχρονες σκηνικές αναζητήσεις και “στέλνει” στη σκηνή μια απροσδόκητα μεγάλη φόρμα, όπου η ισχυρή γραφή συνυπάρχει με το χοροθέατρο, και ο ελλειπτικός ρεαλισμός με το μελόδραμα», εξηγεί ο εκλεκτικός στις συνεργασίες του σκηνοθέτης Βίκτωρ Αρδίττης. «Στο *TEXTILEN* τρεις γενιές είναι συνεχώς επί σκηνής: φαντάσματα και σκιές, με χιούμορ και ενάργεια. Εδώ το βίαιο και σκοτεινό οικογενειακό μυθιστόρημα γίνεται ένα μεγάλο μωσαϊκό στιγμών από τη διαδρομή της αστικής τάξης στον εικοστό αιώνα. Το μεγάλο αθηναϊκό σπίτι, οι υπηρέτριες, τα κρυμμένα πάθη και μυστικά, τα βραδινά φορέματα, τα παιδικά τραγουδάκια προτείνουν μια χορογραφία που μετατρέπει τη σκηνή σε οθόνη των αναμνήσεων».

[9 & 10 ΙΟΥΝΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

BAXTER THEATRE CENTER

Δεσποινίς Τζούλια

του **Αύγουστου Στρίντμπεργκ**

Το Φεστιβάλ Αθηνών συστήνει για πρώτη φορά στο ελληνικό κοινό έναν ξεχωριστό νοτιοαφρικανικό θίασο, με μια άκρως ενδιαφέρουσα παράσταση.

Το πολύκροτο έργο του Στρίντμπεργκ (1888), που προκάλεσε σκάνδαλο στην εποχή του, εστιάζει στη σαρκοβόρα πάλη ανάμεσα σε δύο κοινωνικές τάξεις, δύο φύλα και δύο ψυχισμούς. Με την ωμότητα του σκλάβου και την κρύα καρδιά του κυρίαρχου. Μέσα από ποιες εμπειρίες και σκέψεις, εικόνες και συναισθήματα αυτός ο θίασος, που αποτελείται από μια λευκή και δύο μαύρους ηθοποιούς, θα ερμηνεύσει την «ωμότητα του σκλάβου» και τη συντριβή της κόρης του κόμη;

[11, 12 & 13 ΙΟΥΝΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

NEW RIGA THEATRE - ΑΛΒΙΣ ΧΕΡΜΑΝΙΣ

Σόνια

της **Tatiana Tolstaya**

Με μια παράσταση πανέξυπνη και σπαρακτική έρχεται στην Πειραιώς 260 ο Άλβις Χερμάνις, ο Λετονός σκηνοθέτης που έχει αποσπάσει την τελευταία δεκαετία τη διεθνή αναγνώριση. Διευθυντής και σκηνοθέτης του Νέου Θεάτρου της Ρίγας, ενός κρατικού θεατρικού οργανισμού με μόνιμο θίασο είκοσι πέντε ηθοποιών, έχει στο ενεργητικό του συνεργασίες και με σημαντικούς ευρωπαϊκούς θεατρικούς φορείς. Η προσωπική αισθητική του χαρακτηρίζεται από τον συγκερασμό δύο αλληλοσυγκρουόμενων σκηνικών αντιλήψεων: δομικά, αφαιρετικά στοιχεία της γερμανικής παράδοσης αφενός, το παιγνιώδες, αυθόρμητο και μεστό παίξιμο της ρωσικής σχολής αφετέρου.

Το έργο της Tatiana Tolstaya (με το βαρύ επίθετο των Τολστόι) τοποθετείται στο Λένινγκραντ, σε έναν εσωτερικό χώρο με ατμόσφαιρα της δεκαετίας του '40. Ένας άντρας ηθοποιός ερμηνεύει μοναδικά τη μοναχική Σόνια, που ετοιμάζει γλυκά και φροντίζει ανελλιπώς τα φυτά της, αντιμετωπίζοντας με θετική διάθεση τα βάρη της ύπαρξης και τα στραβά της κοινωνίας. Μέσα από την καθημερινότητα και τα όνειρα αυτής της ρομαντικής και αξιολάτρευτης γυναίκας, που περιμένει τον πρίγκιπά της, αναδεικνύεται το μεγαλείο των ανώνυμων ηρώων και ηρωίδων της διπλανής πόρτας.

[16, 17 & 18 ΙΟΥΝΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΣΑΟΥΜΠΥΝΕ - ΤΟΜΑΣ ΟΣΤΕΡΜΑΓΕΡ

Μικρές αλεπούδες

της **Λίλλιαν Χέλλμαν**

Κορυφαία προσωπικότητα της σύγχρονης θεατρικής σκηνής και φίλος της Ελλάδας και του Φεστιβάλ Αθηνών, ο Τόμας Οστερμάγκερ δίνει το «παρών» στην Πειραιώς 260 με τις *Μικρές αλεπούδες* (1941) της Λίλλιαν Χέλλμαν από το διεθνούς φήμης βερολινέζικο θέατρο Σαουμπύνε.

Το γνωστό έργο της Αμερικανίδας συγγραφέως και κοινωνικής ακτιβίστριας – που έμεινε στην ιστορία και για τη γενναία στάση της μπροστά στη μακαρθική Επιτροπή Αντιαμερικανικών Δραστηριοτήτων, αρνούμενη να καταδώσει κομμουνιστές φίλους της –, μέσα από τις μηχανορραφίες μιας αδίστακτης αριβίστριας, της πονηρής «μικρής αλεπούς» Ρεγγίνας Γκίντενς (που για το πλατύ κοινό ταυτίστηκε με την Μπέτυ Νταϊνβις στην κινηματογραφική μεταφορά του έργου), εστιάζει στην απληστία μιας παρηκμασμένης κοινωνίας, στην ταύτιση της ευτυχίας με το χρήμα.

Διακρίνοντας πάντα με ιδιαίτερη ευαισθησία τις αναλογίες ανάμεσα στον κόσμο του κειμένου και στη σύγχρονη κοινωνική πραγματικότητα, ο Γερμανός σκηνοθέτης μεταφέρει τη δράση από τον αμερικανικό Νότο των αρχών του περασμένου αιώνα στο εδώ και το τώρα. Το ρεαλιστικό σκηνοθετικό νυστέρι διαπερνά την επιφάνεια των πραγμάτων για να αποκαλύψει, μέσα από τις έξοχες ερμηνείες των ηθοποιών, την εσωτερική ζωή των προσώπων και την επίδραση του οικονομικού ανταγωνισμού στις ανθρώπινες συμπεριφορές.

[19, 20 & 21 ΙΟΥΝΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΒΙΚΟΣ ΝΑΧΜΙΑΣ

Στροφοδίνες

Ο τίτλος της παράστασης παραπέμπει στην αρχαία ελληνική λέξη *στρόφιγξ* και περιγράφει μεταφορικά την παραληρηματική συμπεριφορά των ατόμων που φτάνουν σε έκσταση κατά την άσκηση της διαρκούς επιτόπιας περιστροφής. Πρόκειται για μια τεχνική με βαθιές καταβολές μέσα στους αιώνες, που συναντάμε απεικονισμένη σε ανάγλυφα στα αρχαιοελληνικά Καβείρια μυστήρια, σε ασιατικά αγροτικά δρώμενα, σε αμερικανικές προκολομβιανές τελετές. Κυρίως, βέβαια, αναδεικνύεται στη ζωντανή, μουσική σούφικη παράδοση, με ιδρυτή του τάγματος των στροβιλιζόμενων δερβίσηδων τον Τζελαλουντίν Ρουμί (1207-1275), τον άγιο-ποιητή του Ισλάμ. Ο Βίκος Ναχμίας εντρυφά με αφοσίωση σε αυτό το τεράστιο υλικό προς χρήση, προτείνοντας ένα θέαμα έρευνας που αφορά τον σύγχρονο θεατή, χωρίς να απιστεί στις ρίζες της καταγωγής του.

Μουσική επιμέλεια **Λάμπρος Πηγούνης**.

[20, 21 & 22 ΙΟΥΝΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

YOUNG JEAN LEE

Straight White Men

Κεντρική μορφή της νεοϋορκέζικης θεατρικής σκηνής, η Young Jean Lee έρχεται για πρώτη φορά στη χώρα μας καλεσμένη του Φεστιβάλ Αθηνών. Η κορεατικής καταγωγής δραματουργός και σκηνοθέτρια πραγματεύεται στα έργα της το ζήτημα της ταυτότητας, σε όλες τις όψεις του –εθνική, κοινωνική, σεξουαλική–, αμφισβητώντας τις κυρίαρχες αξίες των σύγχρονων νεοφιλελεύθερων κοινωνιών.

Τι γίνεται όταν κάποια στιγμή χάνουμε το πιο μεγάλο μας προνόμιο: το να ξεχνούμε ότι είμαστε προνομίουχοι; Αυτή η αναπάντεχη ερώτηση βρίσκεται στην αφηγηρία του *Straight White Men*, που εστιάζει στο ανδρικό πρότυπο των δυτικών κοινωνιών: τον λευκό, ετεροφυλόφιλο άντρα. Σαν μακρινός απόηχος του έργου του Άρθουρ Μίλλερ *Ο θάνατος του εμποράκου*, με τις συγκρούσεις μιας οικογένειας της λευκής μεσαίας τάξης στη μεταπολεμική Αμερική, η παράσταση της Young Jean Lee τοποθετεί στη σκηνή μια αντίστοιχα τυπική, σύγχρονη αμερικανική οικογένεια: ένας πατέρας και τρεις γιοι σε έναν πθελημένα συμβατικό σκηνικό χώρο, με στολισμένο το χριστουγεννιάτικο δέντρο. Τι θα συμβεί όταν ο ένας γιος αμφισβητήσει τις προσδοκίες που είχε γι' αυτόν η οικογένεια;

Καθοριστικό ρόλο για την επιτυχία της παράστασης παίζουν οι ερμηνείες των Scott Shepherd, Pete Simpson, Austin Pendleton και James Stanley.

[22, 23 & 24 ΙΟΥΝΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΘΕΑΤΡΟ ΣΤΟΑ

Μήδεια

του **Μποστ**

Πρόκειται για την περίφημη κωμωδία του Μποστ που το 1993, όταν πρωτοανέβηκε, την παρακολούθησαν 60.000 άτομα σε όλη την Ελλάδα – πρωτοφανής αριθμός για τα θεατρικά δεδομένα της εποχής. Μετά από 20 χρόνια, επαναλαμβάνεται φέτος η εμβληματική αυτή παράσταση, και μάλιστα με τους ίδιους συντελεστές. Στον ρόλο της Μήδειας η σπουδαία Λίδα Πρωτοψάλτη. Συμμετέχουν οι: Θανάσης Παπαγεωργίου, Παύλος Ορκόπουλος, Νίκη Χατζίδου, Ευδοκία Βουβατζή, Εύα Καμινάρη, και μια ομάδα από νεότερα παιδιά.

Το καυστικό χιούμορ του Μποστ και η πικρή του σάτιρα αποκτούν σήμερα έναν εξαιρετικά επίκαιρο χαρακτήρα. «Το χιούμορ, η σάτιρά του, το νυστέρι του κάνουν ακόμα καλά τη δουλειά τους. Κάθε εστία πολιτισμού βοηθάει να αντεπεξέλθουμε ευκολότερα σε αυτή τη μαύρη εποχή που έχουμε καταδικαστεί να ζούμε», υπογραμμίζουν στο θεατρικό τους σημείωμα οι συντελεστές του θεάτρου Στοά.

[26 & 27 ΙΟΥΝΙΟΥ / ΩΔΕΙΟ ΗΡΩΔΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ]

POMEΟ ΚΑΣΤΕΛΛΟΥΤΣΙ - SOCIETAS RAFFAELLO SANZIO

Go down, Moses

Το Φεστιβάλ Αθηνών καλωσορίζει για τρίτη φορά τον Ρομέο Καστελλούτσι, έναν από τους σημαντικότερους δημιουργούς στην ιστορία του νεότερου θεάτρου. Μετά την τριλογία της *Κόλασης* και την παράσταση *Περί της εννοίας του προσώπου του Υιού του Θεού*, ο θίασος Societas Raffaello Sanzio επιστρέφει με το *Go down, Moses*, σε σκηνοθεσία, σκηνικά, κοστούμια και φωτισμούς του διάσημου Ιταλού σκηνοθέτη και εικαστικού. Ο τίτλος αναφέρεται στη θεϊκή εντολή προς τον Μωυσή την εποχή της εβραϊκής αιχμαλωσίας. Η μορφή του ελευθερωτή, νομοθέτη και προφήτη είχε από παλιά απασχολήσει τον Καστελλούτσι. Οι πλάκες με τον Δεκάλογο, που εμπιστεύτηκε ο Θεός στον εκλεκτό του, ήταν άγραφες στην παράσταση *Tragedia endogonidia* [Ενδογονιδιακή τραγωδία] και πάνω τους χαραχτηκαν οι εντολές των ισχυρών για την άσκηση βίας προκειμένου να μη διασαλευτεί η τάξη. Στο *Go down, Moses* βιβλικά επεισόδια προβάλλονται στον παρόντα χρόνο, επιτρέποντας στον σκηνοθέτη να διερευνά τις καταβολές των μορφών, τους τρόπους που διαιωνίζονται ενώ αλλάζουν. Σε ρήξη με τη μίμηση της πραγματικότητας, αυτό το μεταδραματικό θέατρο προκαλεί τον θεατή σε μια παράσταση-εμπειρία. Η σκηνή αποκτά οντολογικές διαστάσεις και η σύνθεση σκηνικών εικόνων, με την απρόσμενη εναλλαγή τους, «διαπερνά τα σπλάχνα, για να διεγείρει το πνεύμα». Το *Go down, Moses* παραπέμπει, βέβαια, και στο περίφημο σπιρίτσουαλ για τους Αφροαμερικανούς σκλάβους που ποθούσαν τη χειραφέτησή τους αντίστοιχα με την απελευθέρωση των Εβραίων από τα δεσμά της Αιγύπτου. Εν τέλει, αυτή η θεία παρότρυνση στον Μωυσή απευθύνεται σε εμάς τους ίδιους, που είμαστε, όπως λέει ο σκηνοθέτης, «εξόριστοι από τον εαυτό μας».

[27, 28 & 29 ΙΟΥΝΙΟΥ / ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΑΘΗΝΩΝ]

ΘΕΑΤΡΟ ΟΔΟΥ ΚΥΚΛΑΔΩΝ - ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΔΕΝΤΑΚΗΣ

Το κιβώτιο (σε μορφή μονολόγου)

του Άρν Αλεξάνδρου

Ένα από τα σημαντικότερα κείμενα της μεταπολεμικής ελληνικής λογοτεχνίας, το εμβληματικό *Κιβώτιο* του Άρν Αλεξάνδρου (1974) μεταφέρεται στη σκηνή σε μορφή μονολόγου. Ο μοναδικός επιζών μιας καθοριστικής για την έκβαση του αγώνα του Δημοκρατικού Στρατού αποστολής εξιστορεί, σε μορφή απολογίας, την περιπέτεια της μεταφοράς ενός επτασφράγιστου κιβωτίου, που φτάνει τελικά άδαιο στον προορισμό του. Στο πρόσωπο του αφηγητή αναγνωρίζεται ο αγνός ανώνυμος αγωνιστής που αυταπατήθηκε και παγιδεύτηκε στα γρανάζια των κομματικών μηχανισμών και μέσα από τη διφορούμενη αφήγησή του θέτει ερωτήματα για τη σχέση του ατόμου με την Ιστορία.

Εξήντα έξι χρόνια μετά τη λήξη του Εμφυλίου πολέμου, δύο νέοι καλλιτέχνες προσεγγίζουν με το ταλέντο τους και τη φρεσκάδα της δικής τους ματιάς το καφκικών αποχρώσεων κείμενο του Αλεξάνδρου, υποστηρίζοντας ότι η δραματοποίησή του πηγάζει τόσο από καλλιτεχνική όσο και από κοινωνικοπολιτική αναγκαιότητα.

Συμπαγωγή με το Θέατρο Οδού Κυκλάδων.

[28, 29, 30 ΙΟΥΝΙΟΥ & 1, 2 ΙΟΥΛΙΟΥ / ΘΕΑΤΡΟ ΟΔΟΥ ΚΥΚΛΑΔΩΝ]

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ

Ρήσος

του **Ευριπίδη**

Περιπατητική παράσταση στο Λύκειο του Αριστοτέλη

Το Φεστιβάλ πάει στο Λύκειο... Η Κατερίνα Ευαγγελάτου επανέρχεται στο Φεστιβάλ Αθηνών με μια παράσταση στο Λύκειο του Αριστοτέλη, ένα από τα τρία αρχαιότερα γυμνάσια της πόλης (μαζί με αυτό της Ακαδημίας Πλάτωνος και του Κυνοσάργους), που ταυτίστηκε με την Περιπατητική Σχολή, τη φιλοσοφική σχολή την οποία ίδρυσε ο μεγάλος Έλληνας φιλόσοφος το 355 π.Χ. Σε τούτο τον -άγνωστο στο ευρύ κοινό- αρχαιολογικό χώρο των έντεκα στρεμμάτων στο κέντρο της Αθήνας (ανάμεσα στο Σαρόγλειο Μέγαρο, το Βυζαντινό Μουσείο και το Ωδείο Αθηνών), η ταλαντούχα σκηνοθέτης παρουσιάζει τον *Ρήσο* του Ευριπίδη, με εμβόλιμα κείμενα του Αριστοτέλη. Εμπνευσμένη από ένα επεισόδιο της ραψωδίας Κ της *Ιλιάδας*, αυτή η τραγωδία, που σπανίως ανεβάζεται, στηλιτεύει τα αίτια του πολέμου. Η παράσταση θα ξεκινάει με τη δύση του ηλίου, ως μια εμπειρία περιπάτου σε όλο τον χώρο του Λυκείου, και αναμένεται να προσελκύσει το ενδιαφέρον και των ξένων επισκεπτών.

Μια συμπαραγωγή με την εταιρεία παραγωγής «Λυκόφως».

[ΑΠΟ 1 ΙΟΥΛΙΟΥ / ΛΥΚΕΙΟ]

SHE SHE POP

Schubladen

Μία γυναικεία κολεκτίβα που ιδρύθηκε το 1993 στο Βερολίνο, για να κατακτήσει έκτοτε την Ευρώπη, έρχεται για πρώτη στην Ελλάδα, καλεσμένη του Φεστιβάλ Αθηνών. Στις σκηνοθεσίες τους, που χαρακτηρίζονται ταυτόχρονα από χιούμορ και νεανική αδιαλλαξία, αυθορμητισμό και ειλικρίνεια, οι She She Pop δεν διστάζουν να αναδείξουν κοινωνικά ζητήματα μέσα από τα δικά τους βιώματα.

«Ποιες ήμασταν; Ποιες είμαστε; Γιατί γίναμε έτσι;» Μέσα από αυτά τα ερωτήματα προέκυψε το *Schubladen* (που σημαίνει «συρτάρια» στα γερμανικά). Οι προσωπικές συγκρούσεις θα βρουν την ιστορική τους διάσταση στην επανένωση των δύο Γερμανιών μετά την πτώση του τείχους του Βερολίνου. Τρεις περφόρμερς των She She Pop με καταγωγή από την Ανατολική Γερμανία κάθονται απέναντι από τις αντίστοιχες συναδέλφους τους που προέρχονται από τη Δύση. Αρχίζει έτσι να παίρνει μορφή μια ουσιαστική σχέση, που ώρες-ώρες θυμίζει θεραπεία ζευγαριού. Ανταλλάσσουν μνήμες και σκέψεις, αναζητώντας κάθε τόσο στα παλιά συρτάρια τους ημερολόγια, εφηβικές επιστολές, δίσκους, αναμνηστικά, αγαπημένα βιβλία. Με όλα αυτά τα προσωπικά όπλα τους, οι έξι περφόρμερς δίνουν τη μάχη για να γραφεί μια μοναδική συλλογική ιστορία, προσπαθώντας αδιάκοπα να χτίσουν μια πραγματική σχέση, μακριά από τα κλισέ Ανατολή/Δύση.

[11 & 12 ΙΟΥΛΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΕΝ ΔΥΝΑΜΕΙ - ΕΛΕΝΗ ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Ο άνθρωπος ανεμιστήρας ή Πώς να ντύσετε έναν ελέφанта

«Το κανονικό είναι σίγουρα μια λέξη καταδικασμένη. Μια λέξη που αναγκάζεται να προσδιοριστεί από τον μέσο όρο. Ύστερα ακολουθεί η αντικειμενική αλήθεια, ό,τι δεν είναι κανονικό είναι διαφορετικό, είναι "άλλο". Ποιος φόρτισε, όμως, αυτό το "άλλο" με αρνητικό πρόσημο; Και γιατί;».

Αυτή η μικρή εισαγωγή συνοψίζει τη φιλοσοφία της ομάδας Εν Δυνάμει, την καλλιτεχνική διεύθυνση της οποίας έχει η Ελένη Δημοπούλου. Σε αυτή την παράσταση κοινοποιούνται ιστορίες γύρω από την αναπηρία. Μέσω αυτών των ιστοριών δεν επιδιώκεται παρά το άνοιγμα στο ανοίκειο, έτσι ώστε να γίνει γνωστό και οικείο. Στη σκηνή οι ιστορίες αυτές μπαίνουν στο στόμα των παιδιών και παίρνουν τη μορφή ενός παιδικού παιχνιδιού.

[11 & 12 ΙΟΥΛΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

Οι τυφλοί ή Ο ήχος μικρών πραγμάτων σε μεγάλο σκοτεινό τοπίο

Μια σύνθεση για το τέλος της ιστορίας των πράξεων,
από το ομώνυμο δράμα του Μωρίς Μαίτερλινκ

Σκηνοθεσία - Χορογραφία **Ζωή Χατζηπαντωνίου**

Ηχητική δραματολογία - Μουσική σύνθεση **Δημήτρης Καμαρωτός**

Οι τυφλοί, έργο γραμμένο το 1890 από τον νομπελίστα Μωρίς Μαίτερλινκ, καλούν τον θεατή να ακολουθήσει το χρονικό ενός συμβολικού θανάτου, μέσα από μια διαδικασία που προϋποθέτει τον επαναπροσδιορισμό των αισθήσεων και της πραγματικότητας.

Σε ένα τοπίο δάσους χωρίς όρια, δώδεκα τυφλοί, έξι άνδρες και έξι γυναίκες, αναμένουν την επιστροφή του οδηγού τους. Ανήμποροι να μετακινηθούν, επινοούν τρόπους για να περάσουν τον χρόνο τους, συνομιλούν για να καταπραΰνουν τον φόβο τους. Ένας Χορός συμβολικά τυφλών σωμάτων, που βρίσκονται σε μια ακραία συνθήκη αναμονής.

Το έργο έχει θεωρηθεί προάγγελος του *Περιμένοντας τον Γκοντό*. *Οι τυφλοί*, σε κάποια στιγμή της αναμονής τους, αποδέχονται ότι αυτός που περιμένουν δεν υπάρχει, αποκτούν τη γνώση ότι δεν θα έρθει κανείς να τους σώσει. Παρ' όλα αυτά, δεν πράττουν. Είναι εγκλωβισμένοι στην αδράνεια.

Η πολλά υποσχόμενη Ζωή Χατζηπαντωνίου και ο καταξιωμένος Δημήτρης Καμαρωτός, με αξιόλογους ηθοποιούς, αφηγούνται την ιστορία των *Τυφλών* σε μορφή όπερας, μιας -διακοπτόμενης- πράξης για γυναίκα φωνή, πιάνο και ήχους τυφλών.

[12 & 13 ΙΟΥΛΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΟΜΑΔΑ ΩΣΜΩΣΙΣ - ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ΛΑΣΚΑΡΙΔΗΣ

Απολίθωμα/Relic

Μία σόλο περφόρμανς, ανάμεσα στο θέατρο και τον χορό

Η νέα δουλειά του Ευριπίδη Λασκαρίδη είναι μία ερεθιστική σόλο περφόρμανς 45 λεπτών, για κλειστό χώρο, κατά την οποία ο σκηνοθέτης εμβαθύνει στην έρευνά του, ανεβαίνοντας ο ίδιος στη σκηνή, για να ενδυθεί μια ιδιόμορφη περσόνα. Μέσα από το γκροτέσκο κοστούμι του Άγγελου Μέντη, κατασκευάζει έναν κόσμο βαθιά ιδιοσυγκρασιακό, με εικόνες που θυμίζουν υλικά της ευτελούς ψυχαγωγίας. Στόχος η διερεύνηση ουσιαστικών υπαρξιακών ερωτημάτων. Το απολίθωμα –είτε είναι λείψανο, είτε είδος αρχαϊκό– παραμένει ένα υπόλειμμα μνήμης ανοικτό σε εξερεύνηση, ένα απομεινάρι έτοιμο να το οικίσει μια νέα ερμηνεία.

[15 & 16 ΙΟΥΛΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

THÉÂTRE DU RADEAU - ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΤΑΝΓΚΥ

Passim

Ένας ποιητής της γαλλικής σκηνής, ο Φρανσουά Τανγκύ, εμφανίζεται για πρώτη φορά μπροστά στο ελληνικό κοινό. Το θέατρό του κατοικείται από εικόνες που αναδύονται μέσα από μια δραματουργία ονειρική: θραύσματα από θεατρικά έργα και ποιήματα, πχ από λέξεις και μουσικές, κοστούμια, πανώ, ηθοποιοί βγαλμένοι από έναν ζωντανό πίνακα... Ένα ετερόκλητο θεατρικό εργαστήρι από αναπάντεχα μαστορέματα, το Théâtre du Radeau καλεί τον θεατή να συμμετάσχει σε ένα συνεχές παιχνίδι ελεύθερων συνειρμών.

[16, 17 & 18 ΙΟΥΛΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΣΤΕΦΑΝΙΑ ΓΟΥΛΙΩΤΗ

Ευμενίδες

του **Αισχύλου**

Σε μορφή μονολόγου

Γιατί οι *Ευμενίδες*; «Διότι είναι από τα πιο παραμελημένα κείμενα, με τεράστια όμως κρυφά νοήματα, που παραπέμπουν ευθέως στην ψυχανάλυση», λέει εξηγώντας αυτή την επιλογή η Στεφανία Γουλιώτη, μια από τις σημαντικότερες ηθοποιούς της γενιάς της. «Οι κακές Ερινύες μετατρέπονται σε Ευμενίδες, σε μια προσπάθεια να σωπάσουν οι φωνές που βουίζουν στα κεφάλια των ανθρώπων. Φωνές που κρίνουν, σχολιάζουν, συγκρίνουν, εικάζουν... φωνές που βγάζουν ανασφάλειες, φόβους, ενοχές, κακίες, φωνές που μένουν καρφωμένες στο παρελθόν». Στόχος να βρεθεί το νήμα που συνδέει τον θεατή με τον συγγραφέα, χωρίς να μεσολαβεί το υπερεγώ του ηθοποιού.

[20 & 21 ΙΟΥΛΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΝΙΚΙΤΑ ΜΙΛΙΒΟΓΕΒΙΤΣ

Λουκρητία Βοργία

του **Β. Ουγκό**

Η Λουκρητία Βοργία, δούκισσα της Φερράρας, ήταν πασίγνωστη για την ομορφιά της, τους σκανδαλώδεις έρωτές της και την πιθανή ανάμιξή της σε διάφορα εγκλήματα. Ήταν άραγε μια δόλια προσωπικότητα ή θύμα της οικογένειας Βοργία, που είχε άσβεστη δίψα για εξουσία; Ήταν αδίστακτα φιλήδονη ή κακοποιημένη σεξουαλικά από τον ίδιο της τον πατέρα και τον αδελφό; Ο Μιλιβόγεβιτς, από τους πιο σημαντικούς Σέρβους θεατρικούς σκηνοθέτες της εποχής μας, θα αναμετρηθεί με την ενδιαφέρουσα αυτή ιστορική φυσιογνωμία συνεργαζόμενος με μια σειρά από καταξιωμένους Έλληνες ηθοποιούς, ανάμεσα στους οποίους είναι η Λυδία Φωτοπούλου, η Θεοδώρα Τζήμου, ο Μάνος Βακούσης.

Για τον Μιλιβόγεβιτς, που έχει κερδίσει μια σειρά από βραβεία και διακρίσεις, οι κριτικοί έχουν πει: «Με τη θαρραλέα και νεωτερική ανάγνωση των κλασικών οδήγησε το σερβικό θέατρο στον νέο αιώνα».

[23 & 24 ΙΟΥΛΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΘΕΜΕΛΗΣ ΓΛΥΝΑΤΣΗΣ

Βερενίκη

του **Ρακίνα**

Μετά την επιτυχημένη περσινή παράσταση με ένα ανατρεπτικό σύγχρονο κείμενο, ο Θέμελης Γλυνάτσης σκηνοθετεί κλασική γαλλική τραγωδία.

Με φόντο τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, ο σπουδαίος Γάλλος συγγραφέας Jean Racine (Ρακίνας) συνθέτει ένα από τα αρτιότερα και τραγικότερα κείμενα της παγκόσμιας δραματουργίας. Το ερωτικό τρίγωνο μεταξύ του αυτοκράτορα Τίτου, της Βερενίκης και του Αντίοχου είναι το κέντρο ενός έργου που, με απροσδόκητα σύγχρονο τρόπο, μιλάει για τον καταδικασμένο έρωτα, την αναμονή και τη γλώσσα που συνθλίβει το συναίσθημα.

Στους πρωταγωνιστικούς ρόλους η Μαρία Ναυπλιώτου, ο Νέστορας Κοψιδάς και ο Ιερώνυμος Καλετσάνος.

[24 & 25 ΙΟΥΛΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΡΟΛΟΥ ΚΟΥΝ - ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΚΑΛΜΠΑΡΗ

Θέλω μια χώρα

του **Ανδρέα Φλουράκη**

Το Φεστιβάλ Αθηνών εντάσσει στο πρόγραμμά του δύο συμπαραγωγές με το Θέατρο Τέχνης Κάρολος Κουν, υποστηρίζοντας το νέο ξεκίνημά του.

Το *Θέλω μια χώρα* πρωτοπαρουσιάστηκε σε πρώτη μορφή τον Ιούνιο του 2013 στο Royal Court Theatre του Λονδίνου, στο πλαίσιο του προγράμματος The Big Idea: PIIGS και σε σκηνοθεσία του Richard Twyman. Πρόκειται για ένα έργο χωρίς χαρακτήρες και σκηνές, χωρίς τυπικούς διαλόγους και πλοκή. Ένα έργο για την Ελλάδα, με πρωταγωνιστή το *πλήθος* των Ελλήνων.

Με κύριο σύνθημα τη φράση «Θέλω μια χώρα» ο Ανδρέας Φλουράκης μεταγράφει με χιούμορ και απελπισία όλες εκείνες τις φράσεις που ακούμε, λέμε και ξαναλέμε όταν μιλάμε για τη χώρα μας σήμερα. Στην παράσταση ο λόγος δίνεται κυρίως στη νέα γενιά. Μια γενιά αμήχανη απέναντι στη γενικότερη κρίση, που νιώθει την ανάγκη να ορίσει ποια είναι η χώρα που ονειρεύεται. Όμως μπορεί να υπάρξει τέτοια χώρα; Και το κυριότερο: μπορεί αυτή η γενιά να τη διεκδικήσει;

Παίζοντας με την έννοια της χώρας, αλλά και του ίδιου του θεάτρου ως «χώρα» όπου το όνειρο καλείται να γίνει πράξη, η παράσταση ανεβαίνει με 65μελή θίασο μαθητών και αποφοίτων της Δραματικής Σχολής του Θεάτρου Τέχνης.

Σε ρόλο-έκπληξη η Ρένη Πιπτακή.

[30 & 31 ΙΟΥΛΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΤΣΕΖΑΡΙΣ ΓΚΡΑΟΥΖΙΝΙΣ

Ιούλιος Καίσαρ

του **Ουίλλιαμ Σαίξπηρ**

Ο πολὺς Τσέζαρις Γκραουζίνις ανεβάζει τον *Ιούλιο Καίσαρα* ως σαρκαστικό πολιτικό θρίλερ της σύγχρονης εποχής. Εστιάζοντας στην παράλογη ηθική της πολιτικής συνωμοσίας και στις μεθόδους χειραγώγησης που χρησιμοποιεί το πολιτικό κατεστημένο, θίγει την παραμόρφωση της δυτικής ηθικής και την γκροτέσκα φύση της πολιτικής προπαγάνδας.

Γραμμένη περί το 1598-1599, η σαιξπηρική τραγωδία εμπνέεται από τους βίους του Καίσαρα και του Βρούτου (με τη διαμεσολάβηση του Πλουτάρχου). Βασικά δραματικά πρόσωπα είναι οι ρωμαίοι συγκλητικοί και φημισμένοι πολεμιστές Μάρκος Βρούτος, Κάσσιος και Μάρκος Αντώνιος. Οι δύο πρώτοι εξυφαίνουν τη δολοφονία του Ιούλιου Καίσαρα, ενώ ο τρίτος ανατρέπει τους συνωμότες, παίρνοντας τους πολίτες με το μέρος του. Στο τέλος, τραγικός ήρωας και θύτης-θύμα αποδεικνύεται ο Βρούτος, που ως στόχο δεν είχε τον ίδιο τον Καίσαρα, αλλά «του Καίσαρα το πνεύμα».

Έντεκα ηθοποιοί επί σκηνής ερμηνεύουν το σαιξπηρικό αριστούργημα, ενώ ως ηχητικό φόντο προτείνεται ένας συνδυασμός σύγχρονων μουσικών ιδιωμάτων (π.χ. electro-industrial, dark wave, neoclassical).

[30 & 31 ΙΟΥΛΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΑΝΕΣΤΗΣ ΑΖΑΣ

Ευμενίδες 2015 (προσωρινός τίτλος)

Την 5η Φεβρουαρίου του 2015 το τριμελές κακουργιοδικείο της Ρόδου καταδίκασε έναν 21χρονο Σύρο πρόσφυγα σε 145 χρόνια φυλάκιση και 570.000 ευρώ πρόστιμο, θεωρώντας τον μοναδικό υπαίτιο για το τραγικό ναυάγιο στο Φαρμακονήσι, που είχε για μεγάλο διάστημα απασχολήσει την ελληνική και διεθνή κοινή γνώμη. Με αφορμή αυτή την απόφαση, που μετέτρεψε το θύμα σε θύτη, και με όχημα τις *Ευμενίδες* του Αισχύλου, ένα κείμενο εμβληματικό για τη θέσπιση της δικαιοσύνης στον Δυτικό κόσμο, ο Ανέστης Αζάς σχεδιάζει μια παράσταση ντοκουμέντο για τον άνθρωπο χωρίς δικαιώματα. Ποια είναι ακριβώς η κατάσταση του Ορέστη, όταν κυνηγημένος από τις Ερινύες καταφεύγει στον Άρειο Πάγο, το δικαστήριο που μόλις ίδρυσε η θεά Αθηνά, ζητώντας έλεος και δικαιοσύνη, και ποιοι είναι οι παραλληλισμοί στον σύγχρονο κόσμο;

Με επιτυχημένη εντός και εκτός Ελλάδας πορεία σε σκηνικά δρώμενα μεταξύ ντοκουμέντου και θεατρικότητας, ο Έλληνας σκηνοθέτης ξεκινά ερευνώντας τη σύγχρονη ελληνική πόλη. Αναζητώντας τις ζώνες εκείνες όπου τα δικαιώματα των πολιτών καταργούνται, καλεί τέσσερις περφόρμερ να ισορροπήσουν ανάμεσα στο ντοκιμαντέρ και τη μυθοπλασία, και να αναμετρηθούν με μια ακραία κατάσταση «γυμνής ζωής» στον 21ο αιώνα.

[ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΡΟΛΟΣ ΚΟΥΝ]

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΣΙΝΙΚΟΡΗΣ

Στη μέση του δρόμου

Μια πολυήμερη δράση σε δημόσιο χώρο

Γνώριμη εικόνα του Αθηναϊκού κέντρου είναι τα τελευταία χρόνια οι άστεγοι συμπολίτες μας, που έχασαν δουλειά και σπίτι λόγω της οικονομικής κρίσης, και βρέθηκαν κυριολεκτικά στον δρόμο. Τι ιστορίες έχουν να διηγηθούν αυτοί οι ανώνυμοι πρωταγωνιστές του δημόσιου χώρου, για ποιον λόγο οδηγήθηκαν σε αυτήν την κατάσταση, πώς βιώνουν την καθημερινότητα;

Ο Πρόδρομος Τσινικόρης, νέος καλλιτέχνης που δραστηριοποιείται δημιουργικά σε μορφές θεάτρου ντοκιμαντέρ στην Ελλάδα και τη Γερμανία, προτείνει μια πολυήμερη δράση σε κεντρική πλατεία της πόλης, με αφετηρία μια έρευνα γύρω από τους νεο-άστεγους των Αθηνών. Οι θεατές θα έχουν τη δυνατότητα να έρθουν στη θέση των αστέγων και να ακούσουν τις φωνές και τις αφηγήσεις των πιο σιωπηλών συμπολιτών μας με τη χρήση mp3 player και ακουστικών.

Στόχος της δράσης είναι να πυροδοτήσει τον δημόσιο διάλογο γύρω από την κατάρρευση του κοινωνικού κράτους, παρεμβαίνοντας ενάντια στην αδιαφορία, τον κυνισμό και τον υπέρποντα ρατσισμό της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας.

[ΠΡΟΧΟΣΠΙΤΟ]

ΝΙΚΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Ένα... δύο... τρία... ή Η πασιέντζα

της **Μαρίας Λαϊνά**

Μια σημαντική ποιήτρια γράφει θέατρο και ένας καταξιωμένος ηθοποιός και σκηνοθέτης, ο Νίκος Χατζόπουλος, που το σκηνοθετεί αναλαμβάνοντας να καθοδηγήσει τρεις από τους πιο αξιόλογους ηθοποιούς μας, σημειώνει:

«Χώρος και χρόνος άδηλος. Παρελθόν και παρόν αιγιματικά. Μέλλον απρόβλεπτο. Το μόνο βέβαιο, το μόνο βασανιστικά πραγματικό είναι η γλώσσα. Και μια ταλαντευόμενη επιθυμία.

Το έργο της Μαρίας Λαϊνά συμπυκνώνει σε τρία πρόσωπα όλα τα αρχετυπικά διλήμματα που ενυπάρχουν στις ανθρώπινες δοσοληψίες: Μαζί ή κατά μόνας; Απομόνωση ή άνοιγμα στους άλλους; Συνύπαρξη ή επιβολή του ισχυρότερου; Όλα αυτά με οδηγό μια πασιέντζα. Το τυχαίο έχει κι αυτό τη γοητεία του. Τουλάχιστον, επιφυλάσσει εκπλήξεις».

ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΝΤΕΛΛΑΣ

Ηλέκτρα, το τελευταίο αίμα

Μετά την επιτυχία της παράστασης *Ο Έλλην βρυκόλαξ*, ο Κωσταντίνος Ντέλλας συνεργάζεται με καταξιωμένους καλλιτέχνες από τον χώρο του θεάτρου και της μουσικής, όπως ο **Γιάννης Αγγελάκας**, για να παρουσιάσει μια διαφορετική εκδοχή της *Ηλέκτρας* του Σοφοκλή. Τρεις γυναικείες φιγούρες κυριαρχούν, η κάθε μία σε ένα ξεχωριστό δωμάτιο: η Ηλέκτρα, η Κλυταιμνήστρα και η Χρυσόθεμις. Τι λένε όταν –αναγκαστικά– συναντιούνται; Τι κάνει η κάθε μία μόνη της; «Μέσα στο υπνοδωμάτιο θα τελεστεί ο φόνος. Ο τελευταίος φόνος. Ο κύκλος θα κλείσει, μαζί και το σπίτι. Για πάντα. Το τελευταίο αίμα χύθηκε», σημειώνει ο σκηνοθέτης.

Στην παράσταση συμμετέχουν η Όλια Λαζαρίδου, ο Γιάννης Αγγελάκας, ο Γιάννος Περλέγκας, η Ζωή Ξανθοπούλου, η Γεωργία Τσαγκαράκη.

Μια συμπαραγωγή με το Θέατρο Τέχνης Κάρολος Κουν.

[ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΡΟΛΟΣ ΚΟΥΝ]

ΑΡΗΣ ΜΠΙΝΙΑΡΗΣ

’21

Μετά τη θερμή ανταπόκριση με την οποία έγινε δεκτή η παράσταση *Το θείο τραγί*, ο **Άρης Μπινιάρης** (σκηνοθεσία - ερμηνεία), οι μουσικοί **Τάκης Βαρελάς** (μπάσο) και **Βασίλης Γιασλακιώτης** (τύμπανα), και ο **Παντελής Παντελόγλου** (χειρισμός εικόνας) μας μεταφέρουν αιφνιδώς στο 1821.

Η μουσικότητα των κειμένων συντελεί στη σύνθεση μιας ακόμη ιδιότυπης συναυλίας-παράστασης, που με την έντασή της ενεργοποιεί τα αντανάκλαστικά του θεατή.

Επαναλήψεις παραστάσεων του 2014

HELTER SKELTER COMPANY - ΘΑΝΟΣ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Μετατόπιση προς το ερυθρότου **Γιάννη Μαυρισάκη**

Ένα νέο έργο του Γ. Μαυρισάκη, που σκηνοθέτησε με επιτυχία ο πολλά υποσχόμενος Θάνος Παπακωσταντίνου, πλαισιωμένος από καταξιωμένους ηθοποιούς, μεταξύ των οποίων οι Αμαλία Μουτούση, Αλεξία Καλτσίκη και Αντώνης Μυριαγκός.

[7 & 8 ΙΟΥΝΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΟΣΧΟΣ

Διασκεδαστικές ιστορίες περί θνητότητας

Παράσταση βασισμένη σε διηγήματα του Άντον Τσέχοφ, που προσφέρουν ένα ψηφιδωτό προσώπων τα οποία αναζητούν εναγωνίως το νόημα της ζωής τους. Τέσσερις καταξιωμένοι ηθοποιοί -Αλέξανδρος Μυλωνάς, Μιχάλης Οικονόμου, Εύη Σουλίδου, Λυδία Φωτοπούλου- αφηγούνται και ενσαρκώνουν με λεπτό χιούμορ την προσπάθεια που κάνουμε όλοι να δικαιώσουμε την ύπαρξή μας.

[14,15 & 16 ΙΟΥΝΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΕΦΗ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Το ατλαζένιο γοβάκιτου **Πωλ Κλωντέλ**

Έργο ποταμός -μεγάλης διάρκειας- όπου επιστρατεύονται, με τόλμη και αφέλεια, όλες οι φόρμες του θεάτρου και όλοι οι τρόποι υποκριτικής, για να αφηγηθούν, μέσα από μια γλώσσα ασυνήθιστης ομορφιάς και δύναμης, την ανθρώπινη περιπέτεια. Στην παράσταση συμμετέχει μια ομάδα σπουδαίων ηθοποιών, ανάμεσα στους οποίους ο Κωσταντίνος Ασπιώτης, η Μαρία Σκουλά, ο Μάξιμος Μουμούρης, ο Χάρης Φραγκούλης, ο Κωσταντίνος Αβαρικιώτης κ.ά.

[26 & 27 ΙΟΥΝΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ 2015

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΚΛΕΑΣ

Αχαρνήςτου **Αριστοφάνη**

«Όταν η πολιτική διαφθορά κυριαρχεί, ο Δικαιοπόλις αναλαμβάνει πρωτοβουλία για Ειρήνη, Δικαιοσύνη και Αξιοκρατία. Ο πολιτικός Αριστοφάνης έχει κέφια!», σχολιάζει ο Γιάννης Κακλέας για τους *Αχαρνής*, έχοντας κι ο ίδιος, καθώς φαίνεται, κέφια για ένα ακόμη αριστοφανικό εγχείρημα. Απρόβλεπτος πάντα, συνεχίζει τη διερεύνηση της σκηνικής αριστοφανικής φόρμας, με μια πλειάδα εξαιρετικών κωμικών ηθοποιών, σε ένα έργο που υμνεί τα αγαθά της ειρηνικής συνύπαρξης, σαρκάζοντας τους πολεμοκάπηλους.

Στην ερμηνωμένη από τον Πελοποννησιακό πόλεμο Αθήνα, ο Δικαιοπόλις στρατεύεται υπέρ της ειρήνης. Αρχίζει τις διαπραγματεύσεις με τη Σπάρτη και κατορθώνει να πείσει τους μαραθωνομάχους Αχαρνής, που αποτελούν τον μεγαλύτερο αθηναϊκό δήμο, να συναινέσουν. Η αγορά ανοίγει και η ανάγκη βγάζει στο σφυρί κάθε είδουςπραμάτεια: χίνες, λαγούς, αλλά και κόρες μεταμφιεσμένες σε γουρουνάκια. Πρωταγωνιστούν: Βασίλης Χαραλαμπόπουλος, Χρήστος Χατζηπαναγιώτης, Φάνης Μουρατίδης.

[ΑΡΧΑΙΟ ΘΕΑΤΡΟ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ]

ΜΙΧΑΗΛ ΜΑΡΜΑΡΙΝΟΣ

ΝΩ - ΝΕΚΥΙΑ

Μια συνάντηση του Μιχαήλ Μαρμαρινού με το θέατρο Νο της Ιαπωνίας και τον μεγάλο master Gensho Umewaka, βασισμένη στη ραψωδία λ της Οδύσσειας του Ομήρου

Μια απρόσμενη θεατρική συνάντηση δύο πολιτισμών με βαθιές ρίζες μέσα στον χρόνο: Περισσότερο από 2.500 χρόνια μετά τη δημιουργία της ομηρικής *Οδύσσειας* και 800 χρόνια από την ίδρυση του θεάτρου Νο, το Φεστιβάλ Αθηνών καλεί τον Μιχαήλ Μαρμαρινό να ανεβάσει τη Νέκυια με έναν ιαπωνικό θίασο Νο και τον μεγάλο Gensho Umewaka επικεφαλής. Στην -ονομαζόμενη και Νεκυομαντεία ή Νέκυια- ραψωδία λ, ο Οδυσσεύς αφηγείται πώς, από νόστο για την πατρίδα του, και με την παρότρυνση της Κίρκης, επιχειρήσει την κάθοδο στον Άδη προκειμένου να λάβει από τον μάντη Τειρεσία χρησμό για τον γυρισμό του στην Ιθάκη.

«Η τέχνη του ιαπωνικού θεάτρου μοιάζει να είναι θεμελιακά αναγκαία και ικανή να μορφοποιήσει τη βαθύτερη ουσία των νοημάτων που περικλείει η Νέκυια», υποστηρίζει ο εκλεκτός Έλληνας σκηνοθέτης. «Πρόκειται για μια από τις αρχαιότερες και συναρπαστικότερες στην παγκόσμια λογοτεχνία επισκέψεις του ανθρώπου στον κόσμο των νεκρών. Φαίνεται πως η μεγάλη Τέχνη έχει, με τον έναν ή με τον άλλο τρόπο, πάντοτε να κάνει με την "άλλη" πλευρά του Χρόνου. Το θέατρο Νο είναι ένα από τα υψηλότερα επιτεύγματα του πολιτισμού στο πεδίο της μεταφυσικής ποίησης. Η βαθιά παράδοση και εκπαίδευση των ηθοποιών τούς δίνει το δικαίωμα να προσεγγίζουν την καρδιά των πραγμάτων. Με ένα τέτοιο λεξιλόγιο σωματικής φιλοσοφίας, το ΝΟ συναντιέται για πρώτη φορά στην ιστορία του με τη δική μας ΝΕΚΥΙΑ».

[ΑΡΧΑΙΟ ΘΕΑΤΡΟ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ]

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Αίας

του **Σοφοκλή**

Επικεφαλής ενός εκλεκτού θιάσου, ο Βαγγέλης Θεοδωρόπουλος σκηνοθετεί τον *Αίαντα* του Σοφοκλή στη μετάφραση του Δ.Ν. Μαρωνίτη, που θα ακουστεί στο αρχαίο θέατρο της Επιδαύρου σε πανελλήνια πρώτη.

Στην τραγωδία αυτή, που διδάχτηκε περί το 440 π.Χ. και διαδραματίζεται στον δέκατο χρόνο του Τρωικού πολέμου, ο Αίας, ο καλύτερος πολεμιστής στο στρατόπεδο των Ελλήνων μετά τον θάνατο του Αχιλλέα, διεκδικεί, κατά την «κρίση των όπλων», τα όπλα του νεκρού ήρωα, αλλά η απόφαση των Ελλήνων αρχηγών είναι υπέρ του Οδυσσέα. Βαθιά θιγμένος για τη μεγάλη αδικία, βγαίνει τη νύχτα με το σπαθί του να εκδικηθεί, αλλά η Αθηνά του σαλεύει τον νου και μετατρέπει τον θυμό του σε μανία, που ξεσπάει με φονική ορμή στα κοπάδια των Αχαιών. Όταν συνειδητοποιεί την πράξη του, η αξιοπρέπειά του δεν αντέχει την ταπείνωση και αυτοκτονεί. Όπως πολλές φορές έχει συμβεί στην ιστορία, οι πολιτικοί – με εκπρόσωπο εδώ τον Οδυσσέα – κερδίζουν το προβάδισμα σε σχέση με τους πολεμιστές που, ενώ τα έδωσαν όλα με αυταπάρνηση, έρχεται η ώρα, στη νέα τάξη των πραγμάτων, να παραμεριστούν. Πρωταγωνιστούν: Νίκος Κουρής, Μαρία Πρωτόπαππα, Γιάννος Περλέγκας, Γιάννης Τσορτέκης, Παντελής Δεντάκης, Ελένη Ουζουνίδου, Δημήτρης Παπανικολάου, Γιάννης Κλίνης.

[ΑΡΧΑΙΟ ΘΕΑΤΡΟ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ]

ΘΩΜΑΣ ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΣ

Ιφιγένεια εν Ταύροις

του **Ευριπίδη**

Ο Θωμάς Μοσχόπουλος επιστρέφει στην Επίδαυρο με ένα από τα δημοφιλέστερα κατά την αρχαιότητα έργα, την *Ιφιγένεια εν Ταύροις*, η οποία δεν έχει τα χαρακτηριστικά εκείνα που θα την κατέτασσαν με ευκολία στις τραγωδίες. «Γραμμένη σε μια εποχή ιδιαίτερα δύσκολη για την Αθηναϊκή Δημοκρατία, θα μπορούσε να χαρακτηριστεί μια πρόταση ελπίδας και τρυφερής παρηγοριάς από μεριάς του Ευριπίδη», εξηγεί ο διακεκριμένος σκηνοθέτης. Πρόκειται για ένα έργο αριστοτεχνικής δόμησης, γεμάτο λυρισμό, το οποίο στάθηκε σημείο αναφοράς για τη μετέπειτα ευρωπαϊκή ανθρωπιστική παράδοση και τον Διαφωτισμό. «Στη δική μας εποχή, που βαρβαρότητες ανάλογες εκείνων της “χώρας των Ταύρων” αρχίζουν να φαίνονται –δυστυχώς– όλο και λιγότερο μυθικές, η επιστράτευση της ευφυΐας και του ήθους, καθώς και η άρνηση της άλογης βίας, που οδηγεί τους κεντρικούς ήρωες στο αίσιο τέλος του έργου, μοιάζουν κάτι παραπάνω από ευπρόσδεκτες». Στην παράσταση πρωταγωνιστούν οι Αμαλία Μουτούση, Γιώργος Χρυσοστόμου και Άννα Καλαϊτζίδου, ενώ τη μουσική υπογράφει ο Κορνήλιος Σελαμσής.

[ΑΡΧΑΙΟ ΘΕΑΤΡΟ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ]

ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ - ΣΩΤΗΡΗΣ ΧΑΤΖΑΚΗΣ

Τρωάδες

του **Ευριπίδη**

Στο στρατόπεδο των Αχαιών, στα παράλια της λεπλατημένης Τροίας, οι αιχμάλωτες Τρωαδίτισσες και η βασίλισσά τους, Εκάβη, θρηνούν για τα δεινά τους. Όσες έχουν απομείνει ζωντανές από την ξεκληρισμένη βασιλική οικογένεια θα δοθούν δώρο στους Αχαιούς, ενώ ο εγγονός της Εκάβης, ο μικρός Αστυάνακτας, γκρεμίζεται από τα τείχη, θύμα της σκληρότητας των κατακτητών. Οι φλόγες αφανίζουν την Τροία και οι γυναίκες, απελπισμένες, οδηγούνται στα πλοία που θα τις μεταφέρουν πέρα από το Αιγαίο, σκλάβες στα σπίτια των νικητών.

Ο Ευριπίδης με τις *Τρωάδες* γράφει ένα αντιπολεμικό αριστούργημα και κατακρίνει την πολιτική των Αθηναίων για το προκλητικό ανοσιούργημα που είχαν διαπράξει λίγους μήνες πριν εναντίον των Μηλίων, καθώς και για τη Σικελική Εκστρατεία που προετοιμάζουν. Γραμμένες το 415 π.Χ., οι *Τρωάδες* είναι ένα αμείλικτο «κατηγορώ» για τις φρικαλεότητες του πολέμου και ένα σπαρακτικό αίτημα για αλληλεγγύη και ανθρωπισμό.

Στον ρόλο της Εκάβης η Καριοφυλλιά Καραμπέτη. Μαζί της η δημοφιλής ερμηνεύτρια Άλκηστις Πρωτοψάλτη. Παίζουν: Μαρία Κίτσου, Κόρα Καρβούνη, Κωνσταντίνα Τάκαλου, Νίκος Ψαρράς, Θέμης Πάνου, Ελένη Ρουσσινού, Γιασεμή Κηλαπδόνη, κ.ά.

[ΑΡΧΑΙΟ ΘΕΑΤΡΟ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ]

ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ - ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΕΖΟΣ

Εκκλησιάζουσες

του **Αριστοφάνη**

Μετά την ήττα της Αθήνας στον Πελοποννησιακό πόλεμο, η διαφθορά και οι ανισότητες έχουν ξεπεράσει κάθε όριο. Έτσι οι Αθηναίες, με πρωτοβουλία της Πραξαγόρας, αποφασίζουν να αντιδράσουν δυναμικά. Μεταμφιεσμένες σε άντρες, πηγαίνουν κρυφά στην Εκκλησία του Δήμου και περνούν ένα ψήφισμα που τους δίνει την εξουσία. Επιβάλλουν τις πολιτικές τους μεταρρυθμίσεις και εφαρμόζουν περιουσιακή και ερωτική κοινοκτημοσύνη. Ωστόσο, η υλοποίηση του προγράμματός τους θα αποδειχτεί ουτοπική και θα υπονομευθεί από διαδοχικές κωμικές καταστάσεις.

Οι *Εκκλησιάζουσες*, το προτελευταίο έργο του Αριστοφάνη, παρουσιάστηκαν περί το 392 π.Χ. Μέσα από την κωμική φόρμα, τους χιουμοριστικούς διαλόγους και τα σπαραταριστά επεισόδια της πολιτικής αυτής κωμωδίας, ο ποιητής εκφράζει την πικρία του για την αδιέξοδη κατάσταση της Αθήνας μετά το τέλος του Πελοποννησιακού πολέμου.

Ο Γιάννης Μπέζος κάνει ένα μεγάλο κωμικό ντουέτο με τον Μάκη Παπαδημητρίου. Μαζί τους: Πάνος Βλάχος, Κωστής Μαραβέγιας (που υπογράφει και τη μουσική), Δανάη Σκιάδη, Λαέρτης Μαλκότσης, Ελένη Μπούκλη, Γιώργος Τσουρής, Μαρίνα Σάπι, Νίκος Μαγδαληνός, Κώστας Κοράκης, κ.ά.

[ΑΡΧΑΙΟ ΘΕΑΤΡΟ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ]

ΣΙΜΟΣ ΚΑΚΑΛΑΣ - ΟΜΑΔΑ ΧΩΡΟΣ

Ορέστης

του **Ευριπίδη**

«Παιδί της δημοκρατίας το αττικό δράμα, ολοκληρώθηκε μέσα από τον δημόσιο λόγο και την επαν-διαπραγμάτευση του μύθου. Η τραγωδία αποτέλεσε επίσης ένα εκπαιδευτικό εργαλείο», σημειώνει ο Σίμος Κακάλας. «Τι συμβαίνει με την τραγωδία σήμερα, που είναι αποκομμένη από αυτές τις παραμέτρους;»

Σκηνοθέτης που έχει κερδίσει την εκτίμηση με τη φροσύνη του στη χειρωνακτική πλευρά του θεάτρου, ανεβάζει τον *Ορέστη* σε δύο εκδοχές, μια για κλειστό χώρο και μία για ανοιχτό. Η πρώτη εκδοχή (περιορισμένος αριθμός παραστάσεων στη Θεσσαλονίκη) θα αποτελέσει την προετοιμασία για την παράσταση στο αρχαίο θέατρο της Επιδαύρου.

Με τον *Ορέστη* του ο Ευριπίδης μεταμορφώνει τους τυραννοκτόνους Ορέστη και Ηλέκτρα του Σοφοκλή σε «τρομοκράτες». Έξι μέρες μετά τον φόνο της Κλυταιμνήστρας τα δύο αδέρφια είναι αποκλεισμένα στο πατρικό τους, ενώ όλη η κοινωνία είναι εναντίον τους. Μοναδική τους ελπίδα ο Μενέλαος, που και αυτός τους προδίδει...

[ΑΡΧΑΙΟ ΘΕΑΤΡΟ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ]

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Νεφέλες

του **Αριστοφάνη**

Μία λαμπρή αριστοφανική κωμωδία ζωντανεύει στα φετινά Επιδαύρια με την υπογραφή του Βασίλη Παπαβασιλείου. Ο σημαντικός σκηνοθέτης, ηθοποιός και στοχαστής ανεβάζει τις *Νεφέλες*, την ανέλεπτη σάτιρα για τον Σωκράτη και τις νέες ιδέες των σοφιστών, με τον **Πέτρο Φιλιππίδη**, κορυφαίο κωμικό ηθοποιό, στον ρόλο του Στρεψιάδη.

Ένας αγρότης, καταχρεωμένος λόγω της άσπτης ζωής του γιου του, απευθύνεται στον Σωκράτη για να μάθει πώς να διαστρεβλώνει την αλήθεια, ώστε να είναι σε θέση να αντιμετωπίσει τους δανειστές του στα δικαστήρια.

[ΑΡΧΑΙΟ ΘΕΑΤΡΟ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ]

ΣΥΛΒΙΑ ΛΙΟΥΛΙΟΥ

Αίας

ΤΟΥ **Σοφοκλή**

Ένας δημιουργικός πυρήνας νέων ταλαντούχων καλλιτεχνών στρέφεται στην έρευνα πάνω στο αρχαίο δράμα, και ειδικότερα στην τραγωδία, αναζητώντας τη σύνδεση με το παρελθόν και επενδύοντας στη μεταξύ τους σχέση, στο ουσιαστικό ομαδικό πνεύμα. Παρουσιάζουν στο μικρό θέατρο της αρχαίας Επιδαύρου τον *Αίαντα* του Σοφοκλή, επιλέγοντας την παλαιά μετάφραση του Παναγή Λορεντζάτου (1932).

«Ο Σοφοκλής γράφει τον *Αίαντα* κι εκεί θέτει τα θεμέλια όλης της κατοπινής του δημιουργίας», σημειώνει η Σύλβια Λιούλιου, που υπογράφει τη σκηνοθεσία. «Ο άνθρωπος στην κόψη της νεότητας. Που έχει ανάγκη να βουτήξει στο χάος της απελπισίας του θανάτου... Ο γενναίος ήρωας που οδηγείται στην αυτοκτονία, καθώς η εποχή τον ξεπερνά και προκρίνει αντ' αυτού το πρότυπο ενός νέου, πολυμήχανου ήρωα. Αυτός ο κόσμος είναι που επιθυμούμε να θέσουμε στο κέντρο της συνάντησής μας, σε μια παράσταση που επιχειρεί να βαδίζει ιχνηλατώντας το σοφοκλείο έργο μέσα στο πλαίσιο της αρμονίας του μικρού αρχαίου θεάτρου».

[ΜΙΚΡΟ ΘΕΑΤΡΟ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ]

Η μουσική στο Φεστιβάλ Αθηνών και Επιδαύρου 2015

Το Φεστιβάλ Αθηνών είναι πάντα άρρηκτα συνδεδεμένο με τη μουσική. Το κοινό αναμένει με μεγάλη ανυπομονησία τις νότες, τα ακούσματα και τα τραγούδια που θα ντύσουν τις καλοκαιρινές του βραδιές. Πέραν του κλασικού Ηρώδειου, η μουσική θα απλωθεί και στο Μέγαρο Μουσικής, στην Πειραιώς 260 και στο μικρό θέατρο της αρχαίας Επιδαύρου.

Το Ηρώδειο παραδοσιακά θα φιλοξενήσει τις παραστάσεις της Εθνικής Λυρικής Σκηνής (*Τόσκα* του Πουτσίνι, σε μουσική διεύθυνση Λουκά Καρυτινού, και *Κάρμεν* του Μπιζέ, σε μουσική διεύθυνση Μύρωνα Μιχαηλίδη), καθώς και συναυλίες της Κρατικής Ορχήστρας Αθηνών. Από το υπόλοιπο πρόγραμμα ξεχωρίζει ένα αφιέρωμα στον Μίκη Θεοδωράκη με αφορμή τον εορτασμό των 90ών γενεθλίων του: η ΚΟΑ θα παρουσιάσει το *Άξιον εστί*, ενώ μια χορωδία από τη μακρινή Βρετανία το μεγαλειώδες *Canto General*.

Η κλασική μουσική, στις διάφορες εκδοχές της, έχει φέτος την τιμητική της, αναδεικνύοντας νέους δημιουργούς και ενδιαφέροντα έργα: τη *Σαλώμη*, ένα μπαρόκ δράμα από δύο προικισμένους καλλιτέχνες, τον Νίκο Καραθάνο και τον Μάρκελλο Χρυσικόπουλο, την όπερα *Λεόντιος και Λένα* σε μουσική του Κορνήλιου Σελαμσή και λιμπρέτο του Γιάννη Αστέρη και, τέλος, δύο δραματικά έργα του Γιώργου Κουρουπού, που θα τα παρουσιάσει σε συνεργασία με την Καμεράτα. Παράλληλα, ο Σταύρος Γασπαράτος φέρνει μια πραγματικά πρωτότυπη μουσική περφόρμανς, ενώ η Καμεράτα θα εκπλήξει για μια ακόμη φορά παρουσιάζοντας το κλασικό αγαπημένο μιούζικαλ *Kiss me, Kate*.

Μια πιο σύγχρονη νότα δίνει στο Ηρώδειο η παρουσία του Άνταμ Κοέν, γιου του θρυλικού Λέοναρντ Κοέν, ενώ ο Σταμάτης Κραουνάκης και η Λίνα Νικολακοπούλου στήνουν μια μεσογειακή γιορτή βασισμένη στον *Βίος και Πολιτεία* του Ντάριο Φο.

Το ελληνικό τραγούδι φιλοξενείται φέτος κυρίως στο ρομαντικό μικρό θέατρο της αρχαίας Επιδαύρου, όπου η Νένα Βενετσάνου θα παρουσιάσει τραγούδια εμπνευσμένα από την ελληνική ποίηση και η Δήμητρα Γαλάνη, μαζί με ένα κουαρτέτο εξάιρετων μουσικών, θα μας ταξιδέψει μουσικά σε Ανατολή και Δύση. Τέλος, μια μοναδική συνάντηση δύο μεγάλων ονομάτων της μουσικής σκηνής θα συντελεστεί φέτος στην Πειραιώς 260: ο Σταύρος Ξαρχάκος ντύνει μουσικά τη *Σονάτα του σεληνόφωτος* του Γιάννη Ρίτσου και η Μαρινέλλα την ερμηνεύει.

ΕΘΝΙΚΗ ΛΥΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Τόσκα

του **Τζάκομο Πουτσίνι**

Μουσική διεύθυνση **Λουκάς Καρυτινός**

Σκηνοθεσία - Σκηνικά - Κοστούμια **Ούγκο ντε Άνα**

Μια μεγάλη επιτυχία της Εθνικής Λυρικής Σκηνής, ένα από τα πιο γνωστά θρίλερ της όπερας, η *Τόσκα* του Πουτσίνι, που πρωτοπαρουσιάστηκε το καλοκαίρι του 2012 στο Ηρώδειο σε σκηνοθεσία του Ούγκο ντε Άνα, επιστρέφει για να ανοίξει τις φετινές εκδηλώσεις του Φεστιβάλ Αθηνών στο ρωμαϊκό ωδείο. Από τις δημοφιλέστερες όπερες, αντιπροσωπευτικό δείγμα του βερισμού, σε μια μεγαλειώδη παραγωγή, με εντυπωσιακά σκηνικά και κοστούμια επίσης του Ντε Άνα, και με διεθνώς αναγνωρισμένους μονωδούς. Την Ορχήστρα της ΕΛΣ θα διευθύνει ο Λουκάς Καρυτινός.

[14, 16, 17 & 18 ΙΟΥΝΙΟΥ / ΩΔΕΙΟ ΗΡΩΔΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ]

Συναυλία με τον Άνταμ Κοέν

Ο Άνταμ Κοέν, γιος του θρυλικού Λέοναρντ Κοέν, ηχογράφησε το τελευταίο του άλμπουμ, *We go home* (Σεπτέμβριος 2014), στο παλιό αρχοντικό που είχε αγοράσει ο πατέρας του στην Ύδρα τη δεκαετία του '60. Η επιλογή δεν ήταν τυχαία, αφού πρόκειται για μια πολύ προσωπική συλλογή τραγουδιών, που παραπέμπει ευθέως στις αναμνήσεις της παιδικής ηλικίας. «Μέσα σε αυτό το άλμπουμ αποτυπώνονται οι συζητήσεις που έχω κάνει με τον πατέρα μου κι αυτές που θα ήθελα να κάνω με τον γιο μου», έχει πει ο ίδιος σε πρόσφατη συνέντευξή του. Η Ύδρα της παιδικής του ηλικίας μοιάζει να είναι η πιο «αγαπημένη» από τις πολλές πατρίδες του και, γι' αυτό, το ειδυλλιακό νησί θα βρίσκεται στο επίκεντρο κάποιων από τα τραγούδια που θα ακουστούν στο Ηρώδειο. Το πρόγραμμα θα περιλαμβάνει κομμάτια και από τα τέσσερα άλμπουμ του Καναδού τραγουδοποιού, αλλά και αρκετές από τις γνωστές και αγαπημένες συνθέσεις του πατέρα του.

Στη συναυλία θα συμμετέχει ορχήστρα που θα ανακοινωθεί σύντομα.

[29 ΙΟΥΝΙΟΥ / ΩΔΕΙΟ ΗΡΩΔΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ]

ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΑΘΑΝΟΣ - ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

Σαλώμη

Ένα μπαρόκ δράμα, «διά χειρός» δύο προικισμένων καλλιτεχνών, του Νίκου Καραθάνου και του Μάρκελλου Χρυσικόπουλου, πάνω σε ένα ερωτικό ορατόριο του Αλεσσάντρο Στραντέλλα, με τη σύμπραξη μπαρόκ και ανατολίτικων οργάνων από τους Latinitas Nostra.

«Θεωρώντας το μπαρόκ ένα καζάνι στο οποίο σιγοβράζουν όλες οι αντιθετικές έννοιες –το ευτελές και το ευγενές, το αστείο και το δραματικό–, παρουσιάζουμε σε αυτό το πνεύμα ένα βλέμμα πάνω στον Άγιο Ιωάννη Βαπτιστή του Στραντέλλα. Πρόκειται περί ενός “ερωτικού ορατορίου” – όρος που χρησιμοποιήθηκε από μουσικολόγους για τα μουσικά δράματα με ερωτικές πτυχές που βασίζονται σε ιστορίες της Βίβλου, των Αποκρύφων ή των Βίων αγίων, προκειμένου να δώσουν στους ακροατές εκείνης της εποχής ηθικά διδάγματα σε ένα ουσιαστικά οπερατικό πλαίσιο. Μια σκηνική παραγωγή-σταυροδρόμι ανάμεσα στην Ανατολή και τη Δύση».

[5 & 6 ΙΟΥΛΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

Συναυλία με έργα Γκρηγκ και Μάλερ

Θερμός φιλέλληνας, ιδιαίτερα δημοφιλής στο ελληνικό κοινό, ο διεθνούς φήμης Καναδός πιανίστας και συνθέτης **Αλαίν Λεφέβρ** συμπράττει με την Κρατική Ορχήστρα Αθηνών ως σολίστ στο Κοντσέρτο για πιάνο σε λα ελάσσονα του Έντβαρντ Γκρηγκ, ένα από τα διασημότερα έργα του μεγάλου Νορβηγού συνθέτη, αλλά και από τα πιο αγαπητά τού πιανιστικού ρεπερτορίου.

Η ΚΟΑ, υπό την μπαγκέτα του διευθυντή της **Στέφανου Τσιαλί**, ερμηνεύει επίσης την περίφημη Πέμπτη του Μάλερ, τη συμφωνία δηλαδή που, κατά τη ρήση του Χέρμπερτ φον Κάραγιαν, «σε κάνει να ξεχνάς τον χρόνο».

[6 ΙΟΥΛΙΟΥ / ΩΔΕΙΟ ΗΡΩΔΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ]

ΚΑΜΕΡΑΤΑ - ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Πυλάδης - Ιοκάστη

Δύο έργα του **Γιώργου Κουρουπού** - δύο διαφορετικές προσεγγίσεις του Τραγικού

Μουσική διεύθυνση **Γιώργος Πέτρου**

Κρουστά **Δημήτρης Δεσύλλας**

Η Καμεράτα και ο καλλιτεχνικός της διευθυντής Γιώργος Πέτρου, ανανεώνοντας το ραντεβού τους με το ελληνικό μουσικό θέατρο, παρουσιάζουν ένα double-bill, με δύο δραματικά έργα του σπουδαίου Έλληνα συνθέτη Γιώργου Κουρουπού.

Ο Κουρουπός, έχοντας συνδέσει άρρηκτα τη μουσική του με το θέατρο, και εμπνευσμένος από τους μύθους του Ορέστη και του Οιδίποδα, δίνει μέσα από τα έργα αυτά δύο διαφορετικές προσεγγίσεις του Τραγικού. Χρησιμοποιώντας μια μουσική γλώσσα που αναπτύσσεται μέσα από τη λυρική απαγγελία της αρχαίας τραγωδίας, και με διακριτικά στοιχεία από τη δημοτική παράδοση, δημιουργεί μια μυστηριακή ατμόσφαιρα, μέσα στην οποία ξετυλίγεται το νήμα των αιώνιων μύθων.

Πυλάδης, Όπερα δωματίου του Γ. Κουρουπού, σε κείμενο του Γιώργου Χειμωνά

(βασισμένη στην *Ηλέκτρα* του Σοφοκλή)

Ο *Πυλάδης*, έργο του 1992, παραγγελία του Μεγάρου Μουσικής, παρουσιάστηκε την ίδια χρονιά στο Μέγαρο, σε σκηνοθεσία του Διονύση Φωτόπουλου.

Ποιος είναι ο μυστηριώδης και σιωπηλός Πυλάδης, που κινεί τα νήματα και καθοδηγεί τον Ορέστη και την Ηλέκτρα στον φόνο της ίδιας της μητέρας τους και του εραστή της; Το έργο δίνει τη δική του απάντηση.

Ιοκάστη, Λυρική τραγωδία του Γ. Κουρουπού, σε κείμενο της Ιουλίας Ηλιοπούλου

Η *Ιοκάστη*, έργο του 2002, παραγγελία του Ευρωπαϊκού Κέντρου Δελφών, παρουσιάστηκε το καλοκαίρι της ίδιας χρονιάς στους Δελφούς και στη Βέροια.

Η Ιοκάστη, μητέρα, ερωμένη, βασίλισσα, λίγο πριν αποσυρθεί στο παλάτι για να πεθάνει, μέσα από τρεις παραληρηματικούς μονολόγους αναλογίζεται τη ζωή της, βιώνοντας ξανά την πάλη της με το αναπότρεπτο.

[8 & 9 ΙΟΥΛΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΚΡΑΟΥΝΑΚΗΣ – ΛΙΝΑ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Βίος και Πολιτεία

του **Ντάριο Φο**

Ο Σταμάτης Κραουνάκης και η Λίνα Νικολακοπούλου συναντάνε τον θρυλικό Ντάριο Φο, τα έργα και τις ημέρες του, για να συνθέσουν για δυο βράδια κάτω από την Ακρόπολη μια μεγάλη μεσογειακή γιορτή. Στον ασπρισμό της ελευθερίας και της ειρωνείας, του τραγουδιού και της σάτιρας, με άξονα τη φράση του: «Ένα δυνατό γέλιο τη σωστή στιγμή μπορεί, πράγματι, να τους θάψει όλους».

Μουσική, τραγούδι, σάτιρα και ωραίοι θεατρίνοι. Παίζουν, τραγουδούν, χορεύουν στο πνεύμα ενός ακούραστου θεατράνθρωπου, αριστερού, πολιτικού ακτιβιστή κι ατρόμητου παλιάτσου, που πήρε το Νόμπελ με το χαμόγελο πάντα έτοιμο να φτάσει ως τ' αυτιά.

Είναι μαζί μας: Μάγια Λυμπεροπούλου, Δάνης Κατρανίδης, Άγγελος Παπαδημητρίου, Λένα Ουζουνίδου, Γιάννος Περλέγκας.

Σπείρα Σπείρα: Αθηνά Αφαλίδου, Χρήστος Γεροντίδης, Αναστασία Έδεν, Τζέρομ Καλούτα, Σάκης Καραθανάσης, Μαρία Κοσκινά, Χρήστος Μουστάκας, Κώστας Μπουγιώτης, Γιώργος Στιβανάκης.

Μουσική διεύθυνση **Άρης Βλάχος**.

Η παράσταση ετοιμάζεται σε συνεργασία με το Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης.

[10 & 11 ΙΟΥΛΙΟΥ / ΩΔΕΙΟ ΗΡΩΔΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ]

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

Άξιον εστί

του **Μίκη Θεοδωράκη**

Η ΚΟΑ και το Ελληνικό Φεστιβάλ συμμετέχουν στον εορτασμό των 90ών γενεθλίων του Μίκη Θεοδωράκη (γεννήθηκε στις 29 Ιουλίου του 1925) παρουσιάζοντας σε μια μεγάλη συναυλία το **Άξιον εστί**, από τα εμβληματικότερα έργα μελοποιημένης ποίησης -του Οδυσσέα Ελύτη εν προκειμένω- της ελληνικής μουσικής παρακαταθήκης. Με την ΚΟΑ συμπράττουν, ως σολίστ, ο **Δημήτρης Πλατανιάς** (βαρύτονος) και οι **Χορωδίες του Δήμου Αθηναίων** και του **Πανεπιστημίου Αθηνών**. Διευθύνει ο **Στέφανος Τσιαλής**.

[14 ΙΟΥΛΙΟΥ / ΩΔΕΙΟ ΗΡΩΔΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ]

Η σονάτα του σεληνόφωτος

του **Γιάννη Ρίτσου**

Μουσική **Σταύρος Ξαρχάκος**

Ερμηνεία **Μαρινέλλα**

Δύο μεγάλα ονόματα της ελληνικής μουσικής, που δεν χρειάζονται συστάσεις, συναντιούνται για πρώτη φορά επί σκηνής υπό τις σκηνοθετικές οδηγίες του Γιώργου Νανούρη. Αφορμή ένα από τα πιο γνωστά και αγαπημένα κείμενα του Γιάννη Ρίτσου, ένας σκηνικός μονόλογος γεμάτος λυρισμό και στοχασμό, που σημάδεψε τα ελληνικά γράμματα, ενέπνευσε τον Σταύρο Ξαρχάκο και τον οδήγησε σε ένα νέο μουσικό έργο για τη φωνή της Μαρινέλλας. Μια μοναδική μουσική συνάντηση στον υποβλητικό χώρο της Πειραιώς 260.

Στο πιάνο ο **Νεοκλής Νεοφυτίδης**.

[15, 16 & 17 ΙΟΥΛΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΠΑΜΠΛΟ ΝΕΡΟΥΔΑ - ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ

Canto General

Χορωδία **Choeur du Canto** και μουσικοί από το Καμπέρ (Quimper) της Βρετάνης

Το *Γενικό άσμα* του Πάμπλο Νερούδα, μια κραυγή των λαών της Λατινικής Αμερικής για δικαιοσύνη και αξιοπρέπεια, έγινε στα χέρια του Μίκη Θεοδωράκη ένα επικό κάλεσμα για δημοκρατία και ελευθερία ενάντια στη χούντα των συνταγματαρχών, και γύρισε έτσι ολόκληρο τον κόσμο, μιλώντας κατευθείαν στις καρδιές των ανθρώπων μέσα από την υποβλητική, δωρική φωνή της Μαρίας Φαραντούρη και του Πέτρου Πανδή. Το Canto General συνεχίζει και σήμερα να εμπνέει το κοινό και τους καλλιτέχνες σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης. Όπως την Choeur du Canto, μια χορωδία υψηλότερου επιπέδου, που θα έρθει φέτος το καλοκαίρι από τη μακρινή Βρετάνη στο δικό μας Ηρώδειο για να παρουσιάσει αυτό το «έργο-σύμβολο της ελευθερίας», με αφορμή τα ενενηκοστά γενέθλια του παγκόσμιου Έλληνα συνθέτη.

Τη χορωδία διευθύνει ο **Jean Golgevit**, ο συνθέτης, βιολιστής και δάσκαλος φωνητικής που θεωρείται η ψυχή της μουσικής σκηνής στη Βρετάνη.

[23 & 24 ΙΟΥΛΙΟΥ / ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΑΘΗΝΩΝ]

ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΝΕΩΝ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ

4η Συμφωνία

του **Γκούσταβ Μάλερ**

Σολίστ **Ying Fang**

Κοντσέρτο για ορχήστρα

της **Ana Sokolović**

Μουσική διεύθυνση **Kazushi Ono**

Η Ορχήστρα Νέων της Μεσογείου μετράει ήδη πάνω από τριάντα χρόνια ζωής και είναι, δίχως άλλο, ο καλύτερος μουσικός πρεσβευτής του διαλόγου ανάμεσα στους διαφορετικούς πολιτισμούς που περιβάλλουν τη Μεσόγειο. Σε μια περιοχή που τη χωρίζουν συχνά αντιθέσεις, διενέξεις ή και αδυσώπητες συγκρούσεις, νέοι ταλαντούχοι μουσικοί βάζουν εξ αρχής στην άκρη τις διαφορετικές αφετηρίες τους και κάνουν μουσική με αυτά που τελικά τους ενώνουν: το φως και τη θάλασσα, τα δύο στοιχεία που κάνουν τη Μεσόγειο την κοινή πατρίδα όλων μας.

Από το 2010 η Ορχήστρα ξεκίνησε μια νέα περίοδο στη ζωή της, με την ίδρυση μιας Θερινής Ακαδημίας, σε στενή σχέση με τη Συμφωνική Ορχήστρα του Λονδίνου και στο πλαίσιο του Φεστιβάλ της Αιξ-αν-Προβάνς, του οποίου είναι πια οργανικό κομμάτι. Πλαισιωμένα πάντα από μέλη της Συμφωνικής Ορχήστρας του Λονδίνου, πραγματοποιεί τη φετινή της περιοδεία με εμφανίσεις στην Αιξ, στο Φεστιβάλ της Αβινιόν, στη Μασσαλία και στο Φεστιβάλ του El Jem στην Τυνησία.

[26 ΙΟΥΛΙΟΥ / ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΑΘΗΝΩΝ]

ΕΘΝΙΚΗ ΛΥΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Κάρμεν

του **Ζωρζ Μπιζέ**

Μουσική διεύθυνση **Μύρων Μιχαηλίδης**

Σκηνοθεσία **Στήβεν Λάνγκριτζ**

Σκηνικά - Κοστούμια **Γιώργος Σουγλίδης**

Η τραγική ιστορία της Κάρμεν, όπως αποδίδεται στη δημοφιλέστατη όπερα του Μπιζέ –που τόσο σκανδάλισε το κοινό του 19ου αιώνα, ενώ ταυτόχρονα άνοιξε δρόμους για το λυρικό θέατρο, χάρη στις μουσικές και δραματουργικές καινοτομίες της–, συγκινεί μέχρι σήμερα με το πάθος, αλλά και τη μελωδικότητά της. Η πιο δημοφιλής όπερα του γαλλικού ρεπερτορίου, με τις υπέροχες άριες και τα σπουδαία χορωδιακά, θα παρουσιαστεί σε μουσική διεύθυνση του καλλιτεχνικού διευθυντή της ΕΛΣ Μύρωνα Μιχαηλίδη, σε σκηνοθεσία του κορυφαίου Βρετανού σκηνοθέτη και καλλιτεχνικού διευθυντή της Όπερας του Γκαίτεμποργκ Στήβεν Λάνγκριτζ, με τη συμμετοχή διακεκριμένων μονωδών από την Ελλάδα και το εξωτερικό.

[26, 28, 30 & 31 ΙΟΥΛΙΟΥ / ΩΔΕΙΟ ΗΡΩΔΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ]

Λεόντιος και Λένα

Μουσική **Κορνήλιος Σελαμσής**

Λιμπρέτο **Γιάννης Αστερής**

Σκηνοθεσία **Αργύρης Ξάφης**

Η όπερα *Λεόντιος και Λένα* βασίζεται στο θεατρικό κείμενο του ρομαντικού Γερμανού συγγραφέα Γκέοργκ Μπύχνερ. Η πλοκή του αρχικού κειμένου διατηρείται στην εκδοχή της όπερας, ενώ το λιμπρέτο είναι μια ανασύνθεση και συμπύκνωση από το γερμανικό κείμενο του 1836. Τα πρόσωπα που παρουσιάζονται από τον Μπύχνερ έχουν περιοριστεί εδώ σε εκείνα που έχουν κρίσιμη δραματουργική λειτουργία και οι τέσσερις τραγουδιστές που χρησιμοποιεί ο συνθέτης εναλλάσσονται σε όποιους ρόλους είναι απαραίτητοι για την προώθηση της ιστορίας. Στο έργο χρησιμοποιείται μια ορχήστρα δωματίου που έχει ισότιμο ρόλο με την επί σκηνής δράση, καθώς πολλά στοιχεία που έχουν να κάνουν με τις τοποθεσίες, τις εποχές και τις ώρες της ημέρας ή της νύχτας αποδίδονται από ηχητικές κατασκευές, οι οποίες συμπληρώνουν τη δυναμική και την εικαστική λειτουργία του θεάματος. Το έργο είναι μια διαδοχή από πολλές μικρές σκηνές που μετατοπίζουν τη δράση από πρόσωπο σε πρόσωπο, συνθέτοντας μια πινακοθήκη από πορτρέτα και περιέργα στιγμιότυπα.

[ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΑΘΗΝΩΝ]

ΚΑΜΕΡΑΤΑ

Kiss me, Kate

του **Cole Porter**

Από πολλούς θεωρείται το καλύτερο μιούζικαλ που γράφτηκε ποτέ. Το *Kiss me, Kate*, που ακροβατεί ανάμεσα στο κλασικό μιούζικαλ και την όπερα, παρουσιάστηκε για πρώτη φορά το 1948 και έκλεψε αμέσως τις καρδιές του κοινού και των κριτικών. Η Καμεράτα και ο Γιώργος Πέτρου εκπλήσσουν για μια ακόμη φορά το φεστιβαλικό κοινό παρουσιάζοντας το έργο για πρώτη φορά στην Ελλάδα, στην αυθεντική ενορχήστρωση του 1948 – ένα μεγαλείο συμφωνικής τζαζ και κλασικού ήχου. Με ένα επιτελείο συντελεστών-έκπληξη, το έργο θα παρουσιαστεί σε ημι-σκηνοθετημένη μορφή, δίνοντας τον πρώτο λόγο στην αριστουργηματική μουσική του Cole Porter. Οι γνωστές επιτυχίες “So in love with you”, “I hate men”, “Brush up your Shakespeare” υπόσχονται μια από τις πιο γοητευτικές βραδιές του καλοκαιριού.

[ΩΔΕΙΟ ΗΡΩΔΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ]

ΜΟΥΣΙΚΗ

ΣΤΑΥΡΟΣ ΓΑΣΠΑΡΑΤΟΣ

Expanded Piano

Φανταστείτε πως είστε μέσα σε ένα πιάνο. Φανταστείτε ότι το πιάνο έχει πάρει τις διαστάσεις μιας αίθουσας συναυλιών. Αυτή η εγκατάσταση-μουσικό έργο είναι εμπνευσμένη από την ιδέα του prepared piano («προετοιμασμένου πιάνου»). Πρόκειται για την ιδέα ενός μηχανικά αλλοιωμένου πιάνου, που έγινε διάσημη από συνθέσεις του John Cage και άλλων, όπου βίδες, ελάσματα και διάφορα άλλα αντικείμενα τοποθετούνταν στις χορδές του οργάνου, αλλοιώνοντας τον ήχο του.

Η μουσική περφόρμανς *Expanded Piano* του Σταύρου Γασπαράτου μετασχηματίζει την ιδέα αυτή σε μια πρωτότυπη ηλεκτρονική μορφή. Ένα ακουστικό πιάνο καλωδιώνεται με διαφόρων τύπων μικρόφωνα, που τοποθετούνται στο σώμα, τις χορδές και τον μηχανισμό του. Το σήμα από καθένα από αυτά τα μικρόφωνα υφίσταται επεξεργασία ζωντανά από έναν υπολογιστή και, στη συνέχεια, μοιράζεται σε μια εγκατάσταση surround είκοσι τεσσάρων καναλιών, που τοποθετεί το κοινό «μέσα» στο πιάνο.

[ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΑΘΗΝΩΝ]

Συναυλία του Γιάννη Κότσιρα

Ο,τι θυμάσαι δεν πεθαίνει

Είκοσι χρόνια ζωντανής παρουσίας και δισκογραφίας και είκοσι χρόνια επί σκηνής. Ο **Γιάννης Κότσιρας** θα γιορτάσει μαζί μας αυτή την επέτειο, θυμίζοντας αγαπημένα τραγούδια που έχουμε σιγοτραγουδήσει στις παρέες και που μας έχουν συντροφεύσει σε χαρούμενες και λυπημένες στιγμές. Από την *Αλεξάνδρεια* του 1996 ως το σημερινό *Αυτός ο Ήλιος*, ο Κότσιρας θα μας συστήσει εκ νέου τα τραγούδια του μέσα από την ενορχηστρωτική ματιά του **Vasslikos**.

Στη συναυλία συμμετέχει η Καμεράτα.

ΜΙΚΡΗ ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ

ΝΕΝΑ ΒΕΝΕΤΣΑΝΟΥ

1000 + 1 πόλεις

Πόλεις της φαντασίας, της ιστορίας, της διασποράς... Η Νένα Βενετσάνου, με πολυσήμαντη διαδρομή στην ελληνική μουσική, τραγουδά για τις πόλεις που μας εμπνέουν να δημιουργούμε στο παρόν, οραματιζόμενοι το μέλλον. Με λυρική δύναμη, ευαισθησία και λεπτοδουλεμένες ενορχηστρώσεις, η Βενετσάνου θα δώσει νέα διάσταση στα τραγούδια των Χατζιδάκι και Θεοδωράκη, πάνω σε στίχους Γκάτσου και Αναγνωστάκη, ενώ θα παρουσιάσει και δικές της συνθέσεις, εμπνευσμένες από την ελληνική ποίηση. Στο μουσικό αυτό ταξίδι θα παρεμβάλλονται κείμενα της ελληνικής και παγκόσμιας λογοτεχνίας -των Καβάφη, Ρίτσου, Χάινε, Καλβίνο κ.ά.-, καθώς και εικόνες που επέλεξε ο Άγγελος Αγγελής, σε μια προσπάθεια να αποκαλυφθεί η βαθιά σχέση της τέχνης με το οργανωμένο περιβάλλον της πόλης.

[10 & 11 ΙΟΥΛΙΟΥ / ΜΙΚΡΟ ΘΕΑΤΡΟ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ]

Chronos

Η Δήμητρα Γαλάνη συναντά τους Πέτρο Κλαμπάνη, Θωμά Κωνσταντίνου, Σπύρο Μάνεση και Χρήστο Ραφαηλίδη

Chronos ονομάζεται η συνάντηση της Δήμητρας Γαλάνη με ένα κουαρτέτο εξαιρετικών Ελλήνων μουσικών, με κεντρικό άξονα τραγούδια που έχουν γράψει οι μεγάλοι μας δημιουργοί, ποιητές και συνθέτες. *Chronos* είναι τα τραγούδια αυτά που έχουμε πάντα ανάγκη να ανακαλούμε για να επαναπροσδιορίζουμε τον πολιτισμό μας. Οι ενορχηστρώσεις εδώ αναδεικνύουν με έναν μοναδικό τρόπο τις επιρροές της ελληνικής μουσικής από την Ανατολή και τη Δύση. Ο Πέτρος Κλαμπάνης στο κοντραμπάσο, ο Θωμάς Κωνσταντίνου στο ούτι, το λαούτο και την κιθάρα, ο Σπύρος Μάνεσης στο πιάνο, και ο Χρήστος Ραφαηλίδης στο βιμπράφωνο γίνονται ένα «σώμα» με τη Δήμητρα Γαλάνη, που είναι «η κορυφαία αυτού του χορού».

[17 & 18 ΙΟΥΛΙΟΥ / ΜΙΚΡΟ ΘΕΑΤΡΟ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ]

Ο Χορός στο Φεστιβάλ Αθηνών 2015

Το Φεστιβάλ Αθηνών σπίνει, όπως κάθε χρόνο την τελευταία δεκαετία, γέφυρες ανάμεσα στη διεθνή και την ελληνική χορευτική σκηνή, με ένα ύφος προγραμματισμού που απευθύνεται στον θεατή μακριά από παρωχημένα στερεότυπα γύρω από το χορευτικό θέαμα: μέσα από μετακλήσεις σημαντικών καλλιτεχνών, που γράφουν την ίδια την ιστορία αυτής της τέχνης, με πολυσυλλεκτικό πνεύμα, αλλά και σταθερή προσήλωση στην ανάδειξη της νεανικής δημιουργίας. Φέτος, επί παραδείγματι, διαφορετικές γενιές Ελλήνων χορογράφων αναμετρώνται με τη μικρή χορευτική φόρμα, σόλο ή ντουέτα, τα οποία συχνά ερμηνεύουν οι ίδιοι, για να αναδειχθεί σε αυτή την εξερεύνηση άλλοτε μια διάθεση ενδοσκόπησης, άλλοτε πάλι ο διάλογος με τη μουσική ή το σκηνικό περιβάλλον. Τις αναζητήσεις αυτές σημαδεύει, ούτως ή άλλως, η ενασχόληση με την πρώτη ύλη, που δεν είναι άλλη από το σώμα του χορευτή και που παραπέμπει στις αρχές της μοντερνικότητας.

ΜΑΓΚΥ ΜΑΡΕΝ

BiT

Ως φαίνεται, Φεστιβάλ Αθηνών υπό τον Γιώργο Λούκο χωρίς την Μαγκύ Μαρέν δεν γίνεται. Ακόμα πιο ριζοσπαστική, τολμηρή και ακαταπόνητη, η Γαλλίδα χορογράφος επανακάμπτει για πέμπτη φορά στην Πειραιώς 260, με την τελευταία δημιουργία της, *BiT* - τίτλος που παραπέμπει στον ρυθμό της techno. Με πηγή έμπνευσης το έργο του Γάλλου φιλοσόφου Πιερ Σοβανέ *Ο ρυθμός και ο λόγος*, μας βυθίζει σε ένα αγχωτικό ημίφως, υπογράφοντας μια χορογραφία άλλοτε πένθιμη, άλλοτε οργισμένη, βαθιά πολιτική ωστόσο, και σε ευθεία σύνδεση με τη ζωή, ως επιτομή προηγούμενων έργων της - βλέπε *May Be*, *Umwelt* ή *Turba*.

[2, 3 & 4 ΙΟΥΝΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΣΥΛΒΙ ΓΚΙΛΛΕΜ

Life in Progress

Το ότι μια χορεύτρια σαν τη Συλβί Γκιλλέμ -που φωτίζει τη χορευτική σκηνή εδώ και 39 χρόνια, ενσαρκώνοντας την τελειότητα και καταλύοντας τα σύνορα κλασικού και σύγχρονου χορού- ετοιμάζεται για την τελευταία της υπόκλιση συνιστά, δίχως άλλο, είδηση. Πόσο απλό είναι για ένα «σκηνικό τέρας» να αποχωριστεί τη σκηνή στο απόγειό του;

Μοναδική, μοναχική και απρόβλεπτη, όπως πάντα, έρχεται με την αποχαιρετιστήρια παράστασή της *Life in Progress* να αποδείξει εμπράκτως ότι δεν ενδίδει στους φόβους της, ότι δεν αγαπά τη μετριότητα, και γι' αυτό σταματά να χορεύει την κατάλληλη στιγμή - αληθινό σύμβολο υπέρβασης, δύναμης και ήθους. Για την τελευταία περιοδεία της διάλεξε να υποκλιθεί μπρος στο ελληνικό κοινό, που τόσο την αγάπησε, στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Αθηνών και σε ένα πρόγραμμα που περιλαμβάνει χορογραφίες των **Ματς Εκ**, **Ουίλλιαμ Φόρσαϊθ**, **Άκραμ Καν** και **Ράσσελ Μάλιφαντ**.

[3 & 4 ΙΟΥΝΙΟΥ / ΩΔΕΙΟ ΗΡΩΔΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ]

ΜΑΓΚΥ ΜΑΡΕΝ

Singspiele

με τον **Νταβίντ Μαρπούς**

Σε εντελώς διαφορετικό μουσικά κλίμα κινείται αυτή τη φορά η περφόρμανς που υπογράφει και πάλι η Μαγκύ Μαρέν, καθώς αντλεί -όπως υπαινίσσεται και ο τίτλος- από την ατμόσφαιρα του γερμανικού Lied. Το σόλο ερμηνεύει ο υπέροχος Νταβίντ Μαρπούς, που επιδίδεται σε ένα παιχνίδι μεταμορφώσεων αλλάζοντας ανδρικές και γυναικείες ταυτότητες, όπως εμείς αλλάζουμε ρούχα. Ενσαρκώνει διαφορετικά πρόσωπα, επώνυμα και ανώνυμα, μακριά από τις λέξεις, με εργαλείο το ανθρώπινο σώμα και πρωτίστως το πρόσωπο - γιατί αυτό μας ορίζει στο βλέμμα του Άλλου, όπως επισημαίνει η χορογράφος επικαλούμενη τον φιλόσοφο Εμμανουέλ Λεβινάς. Μια εξερεύνηση της ανθρώπινης ύπαρξης και της ανάγκης της να αναγνωρίζεται ως μοναδική.

[9 & 10 ΙΟΥΝΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΚΑΤΡΙΝ ΝΤΙΒΕΡΡΕΣ

Πενθεσίλειες...

Την ασυμβίβαστη καλλιτεχνικά Κατρίν Ντιβερρές παρουσιάζει για δεύτερη φορά το Φεστιβάλ Αθηνών. Η τελευταία της δημιουργία, *Πενθεσίλειες...*, όπως ξεκάθαρα υποδηλώνει ο τίτλος, βασίζεται στην *Πενθεσίλεια* του Κλάιστ και φέρει έντονα το χοροθεατρικό στοιχείο. Η χορογράφος, με αφετηρία τον μύθο των Αμαζόνων, επιχειρεί μια ιστορική ανασκόπηση της γυναικείας ταυτότητας. Εννιά χορευτές επί σκηνής υποδύονται ρόλους που υπερβαίνουν το στερεοτυπικό δίπολο άνδρας-γυναίκα και ανατρέπουν κοινωνικούς κώδικες και συμβάσεις, θέτοντας το δυσεπίλυτο ερώτημα: «Πώς μπορούμε να εδραιώσουμε την ειρήνη δίχως πριν να έχουμε πολεμήσει γι' αυτήν;»

[13 & 14 ΙΟΥΝΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΤΑΝΙΑ ΚΑΡΒΑΛΙΟ

Weaving Chaos

Η πορτογαλικής καταγωγής Τάνια Καρβάλιο κάνει την πρώτη της εμφάνιση στο Φεστιβάλ Αθηνών. Συνδυάζοντας τόσο το κλασικό όσο και το σύγχρονο ιδίωμα, η γραφή της συνορεύει με το χοροθέατρο και τις εικαστικές τέχνες. Το *Weaving Chaos* χρησιμοποιεί ως παλίμψηστο την *Οδύσσεια* προκειμένου να αναπαραστήσει σκηνικά το αίσθημα της αστάθειας και της ατελείυτης περιπλάνησης των χαρακτήρων του ομηρικού έπους. Ζωντανές τοιχογραφίες, με σαφείς αναφορές στο σκοτεινό δαντικό σύμπαν ή τα αναγεννησιακά φρέσκο, συνθέτουν μια ιδιαίτερα εξπρεσιονιστική χορογραφία, με πρωταγωνιστή το πάσχον σώμα.

[27 & 28 ΙΟΥΝΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

TUAN LE - NGUYEN NHAT LY - NGUYEN LAN MAURICE - NGUYEN TAN LOC

À Ô Làng Phô

Τη μετακίνηση της βιετναμέζικης κοινωνίας από την ήρεμη αγροτική ζωή προς τη βία και τον θόρυβο του αστικού τοπίου ζωντανεύει στη σκηνή το βιετναμέζικο τσίρκο που μας επισκέπτεται για πρώτη φορά. Είκοσι καλλιτέχνες – ακροβάτες, ζογκλέρ, χορευτές των πολεμικών τεχνών, χορευτές του δρόμου, αλλά και μουσικοί- συνθέτουν το δυναμικό μιας συλλογικής περιπέτειας, που συγγενεύει αισθητικά με το νέο γαλλικό τσίρκο.

[30 ΙΟΥΝΙΟΥ & 1, 2 ΙΟΥΛΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΛΕΝΙΩ ΚΑΚΛΕΑ

Νέα δημιουργία (2015)

Παρακολουθούμε τη δημιουργική της πορεία από κοντά, εδώ και μια δεκαετία· η Λενιώ Κακλέα, που ζει και εργάζεται στο Παρίσι, έχει συνεργαστεί ως ερμηνεύτρια με σημαντικούς καλλιτέχνες του γαλλικού εννοιολογικού χορού. Στη νέα της δημιουργία, ένα ντουέτο με τον Κερέμ Γκελεμπέκ, παίζει με την ιδέα του *αποτυπώματος*, σε μια χορογραφική διαδικασία που ανασύρει στην επιφάνεια απωθημένα κομμάτια του ασυνειδήτου.

[25 & 26 ΙΟΥΝΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΟΜΑΔΑ ΧΟΡΟΥ GRIFFÓN - ΙΩΑΝΝΑ ΠΟΡΤΟΛΟΥ

Δάσος & Taboo

Η Ιωάννα Πορτόλου, που χορογραφούσε από το 2000 για την ομάδα της με ένα ιδιότυπο χοροθεατρικό ιδίωμα, παρουσιάζει για πρώτη φορά τη δουλειά της στο Φεστιβάλ Αθηνών. Η ενασχόλησή της με το ντουέτο συμπίπτει με τη μετακίνησή της σε μια γραφή που εστιάζει στη σχέση των δύο σωμάτων (άνδρας - γυναίκα), κρατώντας το ουσιώδες και αφήνοντας στην άκρη όλα τα περιττά. Την ίδια στιγμή εμπιστεύεται τη χημεία των δύο ερμηνευτών (Σεσίλ Μικρούτσικου - Γιάννης Νικολαΐδης), δίνοντας ελευθερία κινήσεων και αποφεύγοντας τις μανιέρες.

[29 & 30 ΙΟΥΝΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΡΟΜΠΟΥΚΗ & ΜΙΧΑΛΗΣ ΧΟΪΠΕΛ

1blank2

ΑΓΝΗ ΠΑΠΑΔΕΛΗ - ΡΩΣΣΕΤΟΥ

Blossom

Απόφοιτες της ΚΣΟΤ, κάνουν την παρθενική τους εμφάνιση στο Φεστιβάλ Αθηνών σε μια κοινή βραδιά χορού: Η Αγγελική Τρομπούκη συνεργάζεται με τον Μιχάλη Χοϊπελ, από τους σημαντικότερους Έλληνες τσελίστες της νέας γενιάς, σε μια εξερεύνηση της σχέσης μουσικής και κίνησης με όλες τις πιθανότητες ανοιχτές – «σαν άδειο δοχείο το σώμα, η μουσική πρωτόγνωρα νέα». Η Αγνή Παπαδέλη-Ρωσσέτου, στο σόλο που χορογράφησε και ερμηνεύει η ίδια, προχωρεί σε διαρκείς μεταμορφώσεις μαζί με τον χώρο/κοστούμι που την περιβάλλει. Την κατασκευή του χώρου/κοστούμιού συνυπογράφουν οι Ανδρέας Ράγκναρ Κασάπης και Ηρώ Βαγιώτη.

[7 & 8 ΙΟΥΛΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΑΝΤΩΝΗΣ ΦΩΝΙΑΔΑΚΗΣ

Priority

Έλληνας της διασποράς με σημαντική διεθνή παρουσία – αρχικά ως χορευτής και από το 2002 και μετά ως ανεξάρτητος χορογράφος – παρουσιάζει για πρώτη φορά στο Φεστιβάλ Αθηνών ένα σόλο που ερμηνεύει και χορογραφεί ο ίδιος. Επιστρέφει στη σκηνή με διάθεση ενδοσκόπησης, πειραματισμών, αλλά κυρίως αναστοχασμού, με την επιθυμία να σκιτσάρει με το σόλο του μian αυτοπροσωπογραφία. Γιατί αν η γλώσσα του φέρει διαφορετικές καταγωγές, μοιάζει τώρα να αναζητά την προσωπική της ενδοχώρα, σαν ένα ποτάμι που αναζητά την κοίτη του.

[27, 28 & 29 ΙΟΥΛΙΟΥ / ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ

Το νεοελληνικό θέατρο (1830 - 1960)

Παρουσίαση της γαλλικής έκδοσης που επιμελήθηκε ο **Olivier Descotes**

Το Γαλλικό Ινστιτούτο Ελλάδος παρουσιάζει τη μετάφραση στα γαλλικά δέκα θεατρικών έργων του κλασικού ελληνικού ρεπερτορίου (1830-1960), που θα εκδοθούν από τον γαλλικό εκδοτικό οίκο L'Espace d'un instant (Maison d'Europe et d'Orient).

Μετά την έκδοση από τον οίκο Maison Antoine Vitez του τελευταίου τεύχους με έργα του σύγχρονου ελληνικού θεάτρου (2014) ήταν απαραίτητο το γαλλικό κοινό να γνωρίσει το κλασικό ρεπερτόριο. Αυτά τα δέκα θεατρικά έργα επιτρέπουν να αναδειχθεί η ποικιλία και ο πλούτος του εν λόγω θεάτρου, το οποίο παρουσιάζει καταστάσεις σε σχέση με τις πολιτικές και κοινωνικές συνθήκες των διαφόρων περιόδων που καλύπτει. Αποκαλύπτει, μερικές φορές με τρόπο καυστικό ή ακόμη και σατιρικό, τις προβληματικές συμπεριφορές που έρχονται να ταραξούν ή να εναντιωθούν στα πιο ειλικρινή ερωτικά συναισθήματα, προς όφελος κυρίως του ιδιωτικού συμφέροντος. Με την πάροδο των χρόνων, το οικονομικό και πολιτικό παρασκήνιο διεισδύει όλο και περισσότερο στις δραματικές περιπέτειες, αντιπροσωπεύοντας μια πραγματική δέσμευση των συγγραφέων.

Αποσπάσματα των έργων θα διαβαστούν στη ταρατσα του Γαλλικού Ινστιτούτου Ελλάδος υπό τη διεύθυνση του **Ludovic Lagarde**, σκηνοθέτη και διευθυντή του Centre dramatique national, Comédie de Reims.

Τα έργα: *Ο Βασιλικός* του Αντωνίου Μάτεση (1830), *Ο τυχοδιώκτης* του Μιλτιάδη (Μιχαήλ) Χουρμούζη (1835), *Βαβυλωνία* του Δημητρίου Βυζάντιου (1836), *Του Κουτρούλη ο γάμος* του Αλέξανδρου Ρίζου Ραγκαβή (1845), *Η Γκόλφω* του Σπυρίδωνος Περεισιάδη (1893), *Η Βεγγέρα* του Ηλία Καπετανάκη (1895), *Στέλλα Βιολάντη* του Γρηγορίου Ξενόπουλου (1903), *Το φιντανάκι* του Παντελή Χορν (1921), *Η αυλή των θαυμάτων* του Ιάκωβου Καμπανέλλη (1957), *Αγγέλα* του Γιώργου Σεβαστίκογλου (1958).

Μετάφραση: Jacques Bouchard, Gilles Decorvet, Myrto Gondikas, Michel Grodent, Paule Rossetto, Henri Tonnet, Michel Volkovitch.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ

Συνεργασία του Φεστιβάλ Αθηνών με το Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Αθήνας

Εγκαινιάζεται φέτος μια συνεργασία του Φεστιβάλ Αθηνών με το Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Αθήνας, στο πλαίσιο των εκδηλώσεων του Athens Open Air Film Festival. Έτσι, στον κήπο της Πειραιώς 260 θα προβληθούν:

Ο μαγεμένος αυλός του **Ίνγκμαρ Μπέργκμαν** (1975), μια κινηματογραφική μεταφορά της γνωστής όπερας του Μότσαρτ: Ένας μελαγχολικός ποιητής συλλογίζεται τις τρεις γυναίκες που αγάπησε και έχασε στο παρελθόν – μια μηχανική κούκλα, μιαν εταίρα και την κόρη ενός φημισμένου συνθέτη.

Τα παραμύθια του Χόφμαν (1951) των **Μάικλ Πάουελ** και **Έμερικ Πρέσμπεργκερ**, βασισμένο στο λιμπρέτο του Ζυλ Μπαρμπιέ: Η βασίλισσα της Νύχτας αναθέτει στον πρίγκιπα Ταμίνο να ελευθερώσει την κόρη της Παμίνα, που κρατά αιχμάλωτη ο κακός ιερέας Ζαράστρο. Όσο ο Ζαράστρο κρατά την Παμίνα, η βασίλισσα χάνει τη δύναμή της.

[ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΠΕΡΦΟΡΜΑΝΣ

THE ERASERS

Road to Knowhere

Το *Road to Knowhere* περιγράφει το ταξίδι ενός αυτοκινήτου στην Ευρώπη. Με την τεχνική του live cinema (χρήση καμερών, live μοντάζ, προβολές και μουσική), οι **Erasers** χρησιμοποιούν ένα αυτοκίνητο με τρεις επιβάτες (**Χρήστος Πασσαλής, Θεοδώρα Τζήμου, Γιώργος Κακανάκης**), που διασχίζει την ευρωπαϊκή ήπειρο, με ενδιάμεσες στάσεις το Παρίσι, τη Ρώμη και το Βερολίνο.

Οι πόλεις, τα κτήρια, το πλήθος, οι εικόνες, οι ήχοι, τα τραγούδια, οι λαοί και τα γεγονότα που διαμόρφωσαν την ιστορία της Ευρώπης περνούν μπροστά από τους επιβάτες αυτού του ταξιδιού, αλλά και από τα μάτια μας, με τη δομή ενός road movie γεμάτου από εικόνες και ήχους.

Ο στόχος της παράστασης είναι η κριτική στη σύγχρονη ευρωπαϊκή ιστορία και προοπτική. Στην Ευρώπη που έχει γίνει πια υπερβολικά μικρή για την ειρήνη, ενώ η εμφύλια σιωπή/υποκρισία μεταξύ των εθνών και των πληθυσμών τους απειλείται πια από τη μονιμότητα του κράτους έκτακτης ανάγκης.

Το αυτοκίνητο τοποθετείται στο κέντρο της σκηνής, έτσι ώστε το κοινό να μπορεί να κινηθεί σε ένα μεγάλο ημικύκλιο γύρω από αυτό. Μια άλλη ομάδα, απέναντι από το αυτοκίνητο, μοντάρει σε πραγματικό χρόνο τις δράσεις που πραγματοποιούνται μέσα σε αυτό και στη συνέχεια προβάλλει τις εικόνες στην οθόνη πίσω του. Το κοντρόλ, ένα εργαστήριο που μοντάρει, υποτιτλίζει και εγκαθιστά τον ήχο, είναι ορατό στο κοινό, σαν ένας άλλος μεσαιωνικός πύργος εποπτείας, ένα *πανοπτικόν*, με ιδεολογική αναφορά στην πολεοδομία των σύγχρονων μητροπόλεων.

Η παράσταση έκανε πρεμιέρα στη Γενεύη το 2011, στο Φεστιβάλ Mapping, και έχει παιχτεί το 2013 στο Ντύσσελντορφ της Γερμανίας, στο Shiny Toys Festival.

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

The holly bachelorette in the wedding cave

Σύλληψη, σκηνοθεσία, σκηνικός χώρος, βίντεο: **Αντώνης Βολανάκης**

Βασισμένο στην *Πηνελοπιάδα* της **Μάργκαρετ Ατγουντ**

Η εγκατάσταση περιλαμβάνει ένα νεκροταφείο νυφικών και έναν αργαλειό που υφαίνει μια κουρελού από κομμένα νυφικά. Οι θεατές παρακολουθούν βίντεο με γυναίκες που μιλούν για την απουσία συντρόφων, τη σχέση τους με το αντικείμενο του νυφικού και την τελετή του γάμου. Ο Αντώνης Βολανάκης που δραστηριοποιείται ενεργά στο εξωτερικό, στο χώρο των εικαστικών και της performance, εμπνεύστηκε για τη δημιουργία αυτής εγκατάστασης από το βιβλίο *Πηνελοπιάδα* της βραβευμένης με booker Μαργκαρετ Ατγουντ. Η *Πηνελοπιάδα* είναι μια επαναφήγηση της *Οδύσσειας* ειδομένη μέσα από την ιστορία της Πηνελόπης, από τα παιδικά της χρόνια, το γάμο της και τη φήμη που την περιβάλλει. Στο πλάι της, οι Θεραπαινίδες, σαν χορός αρχαίας τραγωδίας που απαχονίζονται τελικά από τον Οδυσσέα. Αυτές οι ανώνυμες δούλες είναι εκείνες που φορέσαν ή δεν φορέσαν το νυφικό.

Γιατί ο Αντώνης Βολανάκης επιλέγει να μιλήσει για τις γυναίκες, το γάμο, τις σχέσεις μέσα από το νυφικό; «Γιατί το νυφικό είναι μια κοινωνική στολή. Το ένδυμα αυτό, μοναδικό για τη γυναίκα αφού δεν υπάρχει αντίστοιχο για τον άντρα, λειτουργεί ως εργαλείο μετάβασης από την εφηβεία στη γυναικεία ολοκλήρωση κατά τα κοινωνικά πρότυπα».

ΕΚΘΕΣΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΒΑΣΙΛΗΣ ΒΡΕΤΤΟΣ

Mise en abyme / Ο εαυτός μέσα στον εαυτό

Η πρωτότυπη αυτή έκθεση με σκηνοθετημένα πορτρέτα βασίστηκε στην ιδέα του γνωστού εικαστικού φωτογράφου **Βασίλη Βρεπού** να φωτογραφίσει πρόσωπα λιγότερο ή περισσότερο αναγνωρίσιμα, προερχόμενα κυρίως από τον χώρο των εικαστικών και παραστατικών τεχνών.

Τα πρόσωπα αυτά καλούνται από τον καλλιτέχνη να σκηνοθετήσουν τον εαυτό τους και την περιρρέουσα ατμόσφαιρα, με αντικείμενα που επιθυμούν να τα περιβάλλουν. Με αυτόν τον τρόπο αποδομούν τη συμβατή ταυτότητά τους και σκηνοθετούν ένα όνειρο ή μια φαντασίωση, που αποκαλύπτει ένα μικρό άγνωστο κομμάτι τους στον θεατή.

Ο τίτλος *Mise en abyme / Ο εαυτός μέσα στον εαυτό* παραπέμπει στους μικρούς «περίκλειστους» άγνωστους κόσμους των φωτογραφιζόμενων κατά τη διαδικασία της φωτογράφισης. Επιπλέον συνδέεται με την έννοια της διαφημιστικής οφθαλμαπάτης, όπως και με το καθρέφτισμα δύο κειμένων στη λογοτεχνία. Ανάμεσα στους 30 περίπου καλλιτέχνες που ανταποκρίθηκαν μετά χαράς στο κάλεσμα συγκαταλέγονται ο Νίκος Καραθάνος, ο Άγγελος Παπαδημητρίου, κ.ά.

[ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260]

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

Εικαστική ταυτότητα Φεστιβάλ Αθηνών & Επιδαύρου 2015

Το εικαστικό θέμα του φετινού Φεστιβάλ υπογράφει η **Χαρά Μαραντίδου**. Απόφοιτος της Αρχιτεκτονικής Σχολής του ΕΜΠ και του Εργαστηρίου Γραφικών Τεχνών της ΑΣΚΤ, ασχολείται με τη σύνθεση, τον σχεδιασμό και τις δημιουργικές εφαρμογές σε διαφορετικά πεδία των πλαστικών τεχνών, όπως οι εικονογραφήσεις και το εκπαιδευτικό υλικό (βιβλία, παιχνίδια), για το Μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης, το Κέντρο Πολιτισμού Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος, εκδοτικούς οίκους και σχολεία. Με αφετηρία την αρχιτεκτονική της παιδείας, υλοποίησε για το φετινό εικαστικό δέκα βασικές φιγούρες, που προέκυψαν από αφαιρετικές κατόψεις των χώρων του Φεστιβάλ Αθηνών και Επιδαύρου.

Την εταιρική ταυτότητα σχεδίασε ο **Γιάννης Καρλόπουλος**.